Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2298 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 23 sept. 1956

Constituţia marilor drepturi şi libertăţi

24 septembrie 1952... Reprezentanţii poporului nostru votează Constituţia Republicii Populare Romine — legea fundamentală a ţării noastre, legea marilor noastre drepturi şi libertăţi.

In cei 4 ani care au trecut din această zi poporul nostru, tineretul nostru a văzut în legea legilor patriei oglindirea vieţii sale noi, rodul luptei sale pline de sacrificii pentru făurirea milenarelor sale năzuinţe de libertate şi bunăstare.

„Un nou furnal la Hunedoara", „Ţărani romîni, maghiari şi germani s-au înfrăţit într-o colectivă". „In curînd Institutul de fizică va fi înzestrat cu un accelerator de particule", „In Bogdăneştii Fălticenilor se construieşte noul cămin cultural", „Toţi copiii de 7 ani au păşit pe băncile şcolilor", „Excursie muncitorească pe culmile Carpaţilor", „Ani Filik din Avrig a primit ajutor familial" — iată cîteva din titlurile pe care le poţi găsi răsfoind ziarele noastre şi care îţi vorbesc din plin despre caracterul deosebit al Constituţiei noastre, Constituţie ale cărei prevederi, de la primul pînă la ultimul articol, trăiesc, se înfăptuiesc sub ochii noştri. Constituţia R.P.R. în totală opoziţie cu Constituţiile Romîniei burghezo-moşiereşti, nu se mărgineşte numai la proclamarea drepturilor cetăţeneşti, ci trece punctul de greutate pe garantarea materială a acestor drepturi şi libertăţi, pe asigurarea condiţiilor materiale pentru exercitarea lor efectivă.

In mod fundamental se deosebeşte Constituţia ţării noastre de Constituţiile ţărilor capitaliste, în care sub paravanul acordării unor drepturi şi libertăţi se ascunde întreaga meschinărie a unei orînduiri bazate pe exploatarea omului de către om.

Adevărata libertate a unui popor înseamnă libertatea de a se bucura de roadele muncii sale, de bogăţiile ţării sale. Tocmai această libertate o consfinţeşte Constituţia R. P. R. în primul său capitol. In zilele noastre marile bogăţii ale ţării noastre, marile construcţii, pămîntul, aparţine celor ce muncesc. Intreaga putere de stat se află astăzi în mîinile oamenilor muncii de la oraşe şi sate.

Măreţele izbînzi dobîndite de poporul nostru în construirea bazei economice a socialismului sînt o dovadă de netăgăduit a forţei vitale a puterii populare, a imenselor energii pe care le poate desfăşura un popor care a luat puterea în propriile sale mîini.

Consacrînd cuceririle dobîndite de poporul nostru pe calea democraţiei socialiste, Constituţia R.P.R. garantează tuturor cetăţenilor largi drepturi şi libertăţi, consfinţind în articolele sale scopul suprem al politicii partidului şi statului nostru — grija pentru om şi nevoile sale.

Dreptul la muncă, dreptul la odihnă, la asigurarea materială la bătrîneţe, în caz de boală sau incapacitate de muncă, dreptul la învăţătură, au intrat în viaţa noastră de fiecare zi ca un lucru firesc, obişnuit.

Dreptul de a alege şi a fi ales pe bază de vot universal, egal, direct şi secret, dreptul de a se uni în organizaţii obşteşti, libertatea cuvîntului, libertatea presei, libertatea întrunirilor au devenit realităţi vii de care-şi poate da seama oricine.

Zeci de mii de deputaţi trimişi de oamenii muncii în Marea Adunare Naţională sau sfaturile populare slujesc cu cinste interesele poporului.

Puterea populară a pus capăt pentru totdeauna ruşinoasei politici naţionale de asuprire, de învrăjbire naţională, de prigoană rasială, cultivată decenii de-a rîndul de guvernarea burghezo-moşierească. In anii regimului de democraţie populară, la făurirea căruia au participat alături de poporul romîn minorităţile naţionale, s-a cimentat prietenia de nezdruncinat dintre oamenii muncii romîni şi acei aparţinînd minorităţilor naţionale.

In zilele noastre, este o mare bucurie să fii tînăr, să te bucuri din plin de toate drepturile şi libertăţile pe care ţi le-a dăruit puterea populară, să-ţi dăruieşti întreaga tinereţe continuei înfloriri a patriei iubite.

Prin grija Partidului Muncitoresc Romîn, noi, tînăra generaţie a Romîniei democrat-populare, ne bucurăm de dreptul de a munci, de a învăţa, de toate binefacerile culturii şi sportului.

Zeci de tineri sînt deputaţi în Marea Adunare Naţională sau în sfaturile populare, conducînd destinele ţării.

Intr-o orînduire în care porţile şcolilor de toate gradele sînt deschise tuturor celor dornici de a sorbi slovele învăţăturii, cele mai înaripate visuri ale noastre pot prinde viaţă. In anii puterii populare a crescut numărul facultăţilor şi institutelor de învăţămînt superior, s-au înfiinţat noi şcoli, s-a mărit numărul studenţilor aproape de 3 ori faţă de anul şcolar 1938—1939, iar al elevilor din toate şcolile aproape de 5 ori. Numai în anii primului cincinal din rîndurile tinerei noastre generaţii s-au pregătit 13.400 de ingineri, 4 500 de economişti, 7.000 de agronomi, 5.600 de medici. Aceste cifre vorbesc prin glasul lor specific despre minunatele perspective pe care puterea populară le deschide în faţa tineretului.

Oglindind năzuinţele poporului, Constituţia R.P.R consfinţeşte politica de pace şi colaborare internaţională a statului nostru.

Astăzi, la cea de-a 4-a aniversare a Constituţiei R.P.R., Constituţia construirii socialismului, tineretul nostru muncitor este gata să-şi dăruiască şi de acum încolo întreaga sa energie luptei pentru înfăptuirea politicii partidului, luptei pentru apărarea şi consolidarea marilor drepturi şi libertăţi înscrise în Constituţia Republicii Populare Romîne.

„Scînteia tineretului"

Harnicii constructori de la Combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara au înregistrat de curînd o nouă victorie: punerea în funcţiune a unui nou cuptor de var.

In fotografie: Noul cuptor al cărui proces de producţie este mecanizat.

Să realizăm economii egale cu preţul de cost al unui important produs finit!

UNUL DIN SUTELE de tineri economi

Tineretul uzinei „Progresul"-Brăila şi-a luat de curînd angajamentul de onoare de a realiza pînă la 7 Noiembrie economii egale cu preţul de cost al unui rulou compresor, principal produs finit al întreprinderii. Pentru a-şi realiza făgăduiala, tinerii muncitori şi tehnicieni au început să intensifice preocuparea lor pentru economisirea materiei prime şi materialelor, a energiei electrice, pentru reducerea deşeurilor şi rebuturilor, pentru recondiţionarea sculelor şi realizarea de inovaţii. Brigăzile îşi deschid la contabilitate conturi de economii, în care înregistrează sumele obţinute.

Printre tinerii care depun strădui nţe în acţiunea pornită este şi tovarăşul nostru Ion Nicolae.

...La magazia de scule a sectorului mecanică grea din uzina „Progresul"-Brăila zăceau aruncate într-un colţ o grămadă de freze stricate. Şi mulţi dintre cei care veneau pe aici îşi îndreptau privirile asupra grămezii de scule devenite nefolositoare. Faptul acesta nu producea însă nici un fel de impresii asupra unora. Dimpotrivă, alţii îl întrebau pe magaziner ce-i cu sculele acelea. Răspunsul era mereu acelaşi: „sînt stricate şi merg la cuptor pentru retopire". Răspunsul ăsta l-a primit şi tînărul Ion Nicolae.

— Cum aşa? — s-a mirat el. Aruncă în cuptor oţel rapid ca să scoată oţel obişnuit?

— Păi ce-ai vrea să le facem? Doar n-o să le păstrăm ca pe nişte obiecte de artă! — i se răspunse.

Intors la maşina sa de rectificat, Nicolae începu să se gîndească la frezele cu pricina. Nu se poate, trebuie să mai fie şi bune printre ele. Apoi altele pot fi recondiţionate. Şi cînd i se ivi prilejul să meargă din nou la magazie, spuse tovarăşului de acolo ce îl frămîntă.

— Bună nu mai e niciuna. De recondiţionat? Să fii ma'a sănătos. Au încercat alţii mai înainte şi n-au putut face nimic.

Ultimul cuvînt nu i-a dat multă vreme pace. Cum „nimic"?

Intr-una din zile, în timp ce lua de la magazie nişte scule, văzu un tînăr strungar, cu un cherner fix în mînă. Fără să vrea, privirile îi alunecară către grămada de freze stricate. Au conul gata făcut; chernere fixe — iată ce se poate face din ele. Nerăbdător ceru o freză. Magazinerul îl servi nervos pe tînărul acela căruia nu-i mai dădeau pace frezele stricate.

De la magazie Nicolae se duse direct în biroul şefului de secţie. Acesta îl ascultă şi apoi încuviinţă planul tînărului. Şi iată-l pe Nicolae la lucru. Frezele sortite retopirii luară în mîinile harnicului rectificator formele folositoare ale unor piese foarte mult căutate de strungari.

Grămada din magazie a dispărut. Şi odată cu asta au fost economisiţi 1750 lei.

★

Utemistul Ion Nicolae e bine cunoscut în Uzinele metalurgice „Progresul" din Brăila. Tinerii, îndeosebi, nu-l ştiu numai un bun activist al organizaţiei U.T.M. ci şi un harnic muncitor şi cunoscut inovator. In ultimul timp el a făcut cabinetului tehnic cîteva noi propuneri de raţionalizări şi inovaţii. Printre acestea se numără şi dispozitivul de prindere la maşina de rectificat a bacurilor de filetat. Dispozitivul nu-i prea complicat. Ei, dar pînă să ajungă la el n-a fost chiar aşa uşor...

Pînă de curînd bacurile de filetat se ascuţeau manual. Şi cum era firesc, oricită deprindere ar fi avut muncitorul respectiv, de cele mai multe ori unghiul nu era respectat. Atunci să vezi ce încurcături! Primul nemulţumit era controlorul. După îndelungate tratative, el era în sfîrşit convins că practic, în asemenea condiţii, unghiul de ascuţire nu poate fi respectat. Şi bacurile plecau la maşină. Aici, iarăşi bătaie de cap. Ele rupeau filetul, stricau piesele. Lucrătorul, necăjit la culme, întreba pe controlor:

— Asta-i bac ascuţit?

— Nu prea e! — răspundea puţin intimidat cel întrebat. Dar nu se poate altfel.

— Cum nu se poate? Dar cel de la sculărie cu ce se ocupă?

Această întrebare rămînea de multe ori fără răspuns.

Nicolae cunoştea incidentele acestea şi nu o dată putea fi văzut cum cercetează cu atenţie un bac dintre cele buclucaşe. Dar ideea cum să-l prindă nu-i venea de loc în cap. Problema înclinaţiei o rezolvă însă mai simplu decît se aştepta. Capul divizor de la maşina sa putea fi înclinat în orice poziţie, la orice gradaţie. Vasăzică aici e ceva — îşi spunea Nicolae gîndindu-se în ce fel ar putea prinde bacul. Şi dispozitivul, treptat-treptat, luă forma care trebuia. Cînd a fost gata, Nicolae zîmbi spunîndu-şi: Uite cît e de simplu. Şi cît mi-am bătut capul pentru el. Dar nu-i nimic. Bine că e gata.

De atunci, nici controlorul şi nici lucrătorul de la maşina de filetat n-au mai avut necazuri.

★

Operaţia de tăiere a plăcuţelor vidia dă mult de furcă sculierilor de la uzinele „Progresul". De aceea, cînd au aflat că un tovarăş a făcut un dispozitiv de tăiere automată a plăcuţelor, lucrătorii au început să-l aştepte cu nerăbdare. Propunerea a făcut-o Nicolae.

Dispozitivul n-a creat prea multe discuţii la cabinetul tehnic. Şi nici ideea tăierii nu e rea. Nicolae a propus ca aceasta să se facă prin descărcarea unui puternic curent electric. Dar aici e alci. Cum să fie prinsă plăcuţa? Prietenul nostru prevedea pentru aceasta nişte susţinătoare din cupru sau din materialul care intră la confecţionarea electrozilor pentru cuptoarele electrice de topit oţel. Greutatea constă însă în faptul că materialele indicate nu ar rezista temperaturii înalte produsă de descărcare.

Bine, dar cum să fie rezolvată problema? La asta se gîndeşte acum Nicolae, se gîndesc şi tehnicienii. Oare cine va găsi soluţia?

ION ŞINCA

Puterea exemplului personal

Însemnări

Anul ăsta, în primăvară, Constantin Vinturiş a fost ales secretarul organizaţiei U.T.M. din comuna Călineşti, raionul Drăgăneşti. Cam tot prin vremea aceea s-a pus şi la ei, cu mai multă insistenţă, problema atragerii unui număr cît mai mare de ţărani muncitori în gospodăria colectivă creată mai de mult în sat. Iar în treaba asta organizaţia U.T.M. avea şi ea un cuvînt greu de spus.

Lucrurile erau clare: Vinturiş, ca secretar al U.T.M.-ului, trebuia să fie în fruntea muncii de lămurire dusă cu cei din sat pentru a-i hotărî să apuce şi ei calea cea nouă, spre belşug şi bunăstare.

Uşor de zis, dar cum să facă? Iată ce-l frămînta pe el înainte de toate.

El şi cei din familia lui nu erau încă în colectivă. Şi nu pentru că Vinturiş n-ar fi fost dumirit de rostul treburilor. Doar trăia în sat, nu în lună şi văzuse cum săltase an de an viaţa colectiviştilor. Şi de stat, nu se mulţumise să stea de-o parte, cu mîinile în sîn, aşteptînd să se hotărască singuri părinţii lui. Mai de-a dreptul, mai pe ocolite, mereu adusese vorba cu cei de-acasă despre colectivă. Incercările lui se dovediseră a fi zadarnice.

Iar de cînd fusese ales ca secretar, Vinturiş începuse a fi tot mai abătut. „Cum naiba o să pot duce muncă de lămurire cu utemiştii, cu tinerii din sat, cînd eu şi cu familia mea stăm pe dinafara colectivei?"

Frămîntări, gînduri, discuţii tot mai iuţi cu taică-său, dar toate în zadar. Bătrînul o ţinea una şi bună:

— Nu acum, băiete. Lasă, să mai vedem...

Acest „lasă, să mai vedem..." al lui taică-său îl scotea din fire mai întotdeauna pe Vinturiş. S-a tot stăpînit el, ce s-a stăpînit, dar într-o bună zi s-a săturat şi i-a zis-o pe şleau:

— Dar bine taică, pînă cînd să tot vedem? Pin' ce-om rămîne numai noi singuri din sat pe dinafară...? Uite ce-i, eu te rog un lucru: să-mi dai partea mea de pămînt. M-am hotărît. Mă înscriu singur în gospodărie...

La început bătrînul nici n-a vrut să audă. Credea că i-a sărit vreo doagă lui fiu-său. Pînă la urmă însă n-a avut încotro. I-a dat 30 de ari de pămînt şi a rămas, o vreme, ca „să vedem".

De cînd s-a înscris Vinturiş în gospodărie au trecut aproape două luni de zile. In dreptul lui, în scriptele socotitorului, sînt trecute de-acum peste treizeci de zile-muncă făcute de el la colectivă. De curînd a dus acasă vreo două care cu fîn, 25 mănuşi de cînepă... Şi tot gospodăria l-a împrumutat, atunci cînd a avut nevoie, cu doi saci de grîu.

Discuţiile în familia lui Vinturiş n-au contenit însă nici după ce el a intrat în rîndurile colectiviştilor. De data asta însă ele erau purtate pe alt făgaş. Recolta obţinută de gospodăria colectivă, avansurile primite de colectivişti — toate acestea, aduse mereu în discuţie de către Vinturiş, l-au făcut, în cele din urmă, şi pe taică-său „să vadă". Nu de mult bătrînul a făcut şi el cerere să fie primit în gospodăria colectivă.

Cu aceasta, Constantin Vinturiş trecuse, cum s-ar spune, „hopul cel mare..."

Altcum putea să ducă de aci încolo munca de lămurire pentru atragerea în gospodărie şi a altor ţărani muncitori.

Pînă nu de mult el nu obţinuse nu ştiu ce rezultate. Tuşa Lina, prietena maică-si, înscrisă de curînd în gospodărie este doar începutul. Mai sînt încă destui utemişti în sat ale căror familii stau de-o parte. Pentru că este convins de puterea exemplului personal, Constantin Vinturiş s-a hotărît să înceapă treaba mai întîi cu ei...

Şi cu siguranţă că rezultatele nu se vor lăsa mult aşteptate!

LUCREŢIA FICIU

Comemorarea lui Ioan de Hunedoara

Sîmbătă dimineaţa au continuat, în sala de şedinţe a Academiei R.P.R., lucrările sesiunii ştiinţifice comemorative organizată cu prilejul împlinirii a 500 de ani de la moartea lui Ioan de Hunedoara. Şedinţa a fost prezidată de acad. Andrei Oţetea.

Au fost dezvoltate următoarele comunicări ştiinţifice: „Condiţiile internaţionale din ajunul luptei lui Ioan de Hunedoara împotriva cotropirii otomane" de Fr. Pall (Cluj); „Statul feudal maghiar pe timpul lui Ioan de Hunedoara" de prof. Májusz Elemer (R. P. Ungară); „Rolul Moldovei şi Ţării Romîneşti în luptele lui Ioan de Hunedoara" de prof. Barbu Cîmpina (Bucureşti), „Rolul legăturilor husite şi al miliţiei în luptele lui Ioan de Hunedoara" de prof. Szekely György (R. P. Ungară) şi „Baza socială a ascensiunii lui Ioan de Hunedoara" de prof. St. Pascu (Cluj).

Comunicările au fost ascultate cu viu interes.

La sfîrşit, acad. A. Oţetea a declarat închise lucrările sesiunii.

(Agerpres)

Repertoriul noii stagiuni de operă

Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R., care îşi va deschide stagiunea la 28 septembrie cu opera „Ion Vodă cel cumplit" de Gh. Dumitrescu, va prezenta în premieră în cursul acestui an baletul compozitoarei Hilda Jerea „Suflete de viteji" şi opera „Carmen" de Bizet, într-o nouă montare.

La opera romînă de Stat din Cluj se pregăteşte punerea în scenă a operei „Tannhäuser" de Wagner şi, într-o nouă montare, opera bufă „Bărbierul din Sevilla" de Rossini.

Spectatorii timişoreni vor vedea în premieră anul acesta opera într-un act „Gianni Schicchi" de Puccini, care se va prezenta împreună cu un divertisment de balet, şi feeria muzicală „Făt Frumos" de compozitorul Hermann Klee.

In cinstea zilei de 7 noiembrie îşi va deschide prima sa stagiune Opera de Stat din Iaşi. Cele dintîi opere pe care le va prezenta vor fi „Tosca" de Puccini şi „Traviata" de Verdi.

Muncă spornică în campania de toamnă

LA G. A. S. Pufeşti

BACĂU (de la corespondentul nostru).

Vremea s-a răcorit. In urma ploilor, pămîntul s-a frăgezit, plugurile pătrund cu uşurinţă în brazde. Tractoriştii de la G.A.S. Pufeşti au trecut să însămînţeze primele hectare.

Luni, cu tot vîntul rece şi vremea umedă, Vasile Dinu, împreună cu brigada sa se găseau în plină bătălie. In ziua următoare, vremea a continuat să fie la fel de nefavorabilă. Cu toate astea, graficul brigăzii arată că viteza de însămînţare se depăşeşte zilnic. In numai patru zile, această brigadă a însămînţat 94 hectare grîu din cele 440 planificate. Paralel cu acestea, colectivul brigăzii nu întîrzie nici cu arăturile pentru însămînţări. Pînă la 20 septembrie, ei au arat 280 hectare. Titlul de cel mai bun tractorist este greu de precizat, cui îi va reveni. Deocamdată, în fruntea brigăzii se găseşte candidatul de partid Gavrilă Constantin şi utemistul Constantin Ion.

La G. A. S. Brăila

GALAŢI (de la corespondentul nostru).

Mecanizatorii de la G.A.S. Brăila dau zor cu lucrările în actuala campanie agricolă. Pînă în prezent, ei au transportat pe ogoare 2450 tone de gunoi de grajd. Important însă este faptul că acest îngrăşămînt preţios a fost adus de la marginea comunelor şi satelor învecinate, cum ar fi Cotul Lung, Baldovineşti, Pietroiu. De asemenea, pe suprafaţa de 227 hectare au fost împrăştiate îngrăşăminte chimice.

O preocupare de seamă a dovedit acest colectiv de muncă pentru pregătirea seminţelor. Pînă în ziua de 21 septembrie a fost condiţionată cantitatea de 300 tone, din cele 340 tone necesare. Alte 150 tone de seminţe au fost tratate, iar la laboratoare s-au trimis 14 probe, constatîndu-se că au o putere de încolţire de 92—95 la sută.

La 15 septembrie, mecanizatorii din G.A.S. au început însămînţările de toamnă, reuşind ca pînă în seara zilei de 20 septembrie, să însămînţeze 550 hectare cu grîu şi 200 cu secară.

Pînă la această dată, în frunte se află brigăzile de tractorişti conduse de Ion Stănilă şi Marin Belingon, tractoriştii Constantin Burumete, Ion Ştefan, Stavăr Girip. Zilnic, ei ară şi însămînţează cîte 2—3 hectare peste plan.

20 tone peste plan

Cu multă străduinţă muncesc tinerii din gospodăria noastră, în aceste zile, pentru terminarea însilozării nutreţurilor verzi. La început, noi, tinerii de la gospodăria colectivă Tostoman din raionul Medgidia-Constanţa am fost mobilizaţi, în această privinţă, de chemarea organizaţiei de partid şi consiliul de conducere, apoi am primit cu multă însufleţire şi iniţiativa celor de la Jimbolia. Munca noastră nu a întîrziat să-şi arate roadele. Cele trei echipe formate numai din tineri au însilozat pînă acum 70 tone porumb, adică cu 20 de tone mai mult faţă de prevederile planului gospodăriei.

Nu pot să închei, fără să amintesc numele tinerilor Grigore Dan, Victoria Mărgean, Ştefan Vizireanu, Aurica Spinache, Maria Vîrlan, Ilinca Clinci sau a tinerilor mecanizatori de la Mircea Vodă, care în această muncă s-au distins în mod deosebit.

Corespondent
GHEORGHE ANGHEL

Viaţa de fiecare zi a tineretului nostru reflectă aplicarea consecventă a marilor drepturi şi libertăţi pe care le conferă Constituţia Republicii Populare Romîne. In anii trecutului, constituţiile burghezo-moşiereşti proclamau drepturi ce rămîneau literă moartă. Regimul de democraţie populară asigură însă aplicarea permanentă a drepturilor prevăzute de Constituţie. Foto-reportajul pe care-l publicăm redă în cîteva imagini aspecte ale realizării prevederilor constituţionale.

Fotografia I ne înfăţişează pe utemistul Ion Dobrescu de la rafinăria nr. 8 din Moldova. Acest tînăr, ca şi alte zeci şi sute de mii de tineri din patria noastră, a căpătat în anii puterii populare posibilitatea de a învăţa o meserie şi are asigurat locul de muncă. El nu mai cunoaşte tragedia generaţiilor trecute care aveau de înfruntat şomajul.

Grija pentru mamă şi copil este reflectată în fotografia a II-a. Dispensarul şi casa de naşteri din comuna Baloteşti, raionul Snagov sînt un exemplu ales la întîmplare. Dar, asemenea acestor instituţii sanitare, bine utilate, deservite de un personal calificat, se găsesc nenumărate altele răspîndite pe tot cuprinsul ţării, chiar în locuri unde altădată n-a călcat piciorul medicului.

An de an a crescut numărul tinerilor, fii de muncitori, ţărani muncitori şi intelectuali, care au trecut pragul instituţiilor de învăţămînt. Ei simt din plin grija regimului pentru creşterea unui tineret cult. Fotografia a III-a înfăţişează un aspect de la Institutul de mine din Capitală.

Ultima fotografie ne aduce o imagine din staţiunea Călimăneşti. Aci, mii de oameni ai muncii îşi petrec concediul de odihnă.

Şirul fotografiilor noastre se întrerupe aci. Dar pentru a înfăţişa minunatele drepturi şi libertăţi de care ne bucurăm nu ne-ar fi suficiente pagini întregi de ziare. Fiecare din noi simte însă în viaţa sa strădania neîncetată a regimului democrat-popular pentru a face mereu mai frumoasă viaţa poporului nostru muncitor.

(Foto Agerpres)

200 m. — o mare distanţă?

În urmă cu cîtva timp am fost prin uzina mecanică din Cîmpina. Venisem acolo cu dorinţa să aflu cît mai multe amănunte în legătură cu rezultatul muncii politice dusă de organizaţia de bază U.T.M. în rîndul tinerilor muncitori pentru mobilizarea acestora la îndeplinirea sarcinilor de plan în producţie.

La sediul comitetului U.T.M. l-am găsit pe Ion Voicu, secretarul organizaţiei de bază U.T.M. Am adus vorba despre scopul vizitei mele.

— Dacă vreţi să scrieţi despre o organizaţie de secţie U.T.M. care are realizări în această privinţă — mi-a spus secretarul — mergeţi la Mecano-montaj. Acolo se face treabă bună. Iar în cazul cînd vreţi să scrieţi un material critic luaţi legătura cu utemiştii de la Cazangerie.

Toate acestea, Ion Voicu le-a spus cu atîta seninătate de parcă ar fi fost foarte firesc ca în unele secţii utemiştii să facă treabă iar în altele, nu. Oarecum nedumerită, am pornit spre cele două secţii.

Oameni care au găsit răspuns problemelor

În secţia Mecano-montaj în care se prelucrează şi se montează zilnic capete de erupţii, unde se execută numeroase instalaţii atît de necesare extracţiei ţiţeiului, am stat de vorbă cu mulţi utemişti. De la ei am aflat că numeroşi tineri au fost entuziasmaţi cînd au citit în ziare chemarea muncitorilor de la Uzinele „I. C. Frimu"-Sinaia: „Maşinile noastre pot da mai mult". Unii chiar şi-au exprimat dorinţa să aplice şi ei această iniţiativă. Împinsă de curiozitate am căutat să cunosc ce au făcut membrii biroului organizaţiei U.T.M. în această privinţă.

La cîteva zile după apariţia chemării, biroul U.T.M. a organizat o adunare generală, în care s-a discutat cum sînt folosite maşinile de către tineri şi cele 480 minute de lucru. Împreună cu utemiştii, membrii biroului au stabilit unele măsuri pentru aplicarea acestei iniţiative. Una din acestea era desfăşurarea unei largi munci politice de popularizare a chemării în rîndul tinerilor.

Aşa cum s-a hotărît în adunare, cei mai buni utemişti din secţie, în frunte cu membrii biroului U.T.M. au început discuţiile cu tinerii, ajutîndu-i cu răbdare să înţeleagă în ce constă iniţiativa muncitorilor de la „I. C. Frimu".

— Şi au răspuns tinerii la chemare? l-am întrebat pe utemistul care-mi povestea despre începutul întrecerii.

— Au răspuns şi au muncit mai bine decît pînă atunci. Cred că cunoaşteţi angajamentul brigăzii, ca din luna august să lucreze în contul anului 1961. Asta-i puţin lucru?..

În perioada aceea agitatorii utemişti s-au ocupat totodată şi de tinerii care nu-şi îngrijeau maşinile sau care făceau uneori lucru de mîntuială. Ion Drăghici, de exemplu a criticat cu tărie pe utemistul Coman Dumitru şi pe alţi tineri, care uneori dădeau lucrul peste cap.

— Din rebuturile date de tine în luna aceasta, măi Comane, se puteau monta zece pompe de extracţie...

— Ştiu... Dar...

— Dacă ştii de ce nu cauţi să lucrezi mai atent? Sau poate maşina are ceva? Ai căutat să afli?

— Strungul nu-i de vină... Merge ca ceasul. Dar la tăiatul filetului nu ştiu ce am că... mă împotmolesc. Tu ştii foarte bine că aici se cere precizie, nu glumă...

Şi Coman nu se putea lăuda că are multă „precizie".

Drăghici a discutat cu ceilalţi membri din biroul U.T.M. şi împreună au hotărît ca Gheorghe Apostol, care e un strungar priceput, să-l ajute pe Dumitru Coman. Şi Apostol face aceasta cu tragere de inimă... Iar Coman lucrează acum mai bine.

În munca pe care au dus-o utemiştii pentru extinderea iniţiativei de la „I. C. Frimu", biroul organizaţiei de secţie U.T.M. a folosit şi gazeta de perete. Au apărut în mai multe rînduri scurte articole în care au fost popularizaţi fruntaşii, metodele folosite de ei şi criticaţi cei rămaşi în urmă. Din secţie am mai aflat că Ion Tuchel nu s-a simţit de loc bine atunci cînd s-a văzut „încondeiat" la gazeta postului utemist de control. Într-o caricatură, el era înfăţişat plecînd grăbit acasă, în timp ce strungul la care lucrase „plîngea" pentru că-l lăsase necurăţat. Utemistul Ion Tuchel şi alţi tineri criticaţi la gazeta postului utemist de control s-au lecuit de multe lipsuri pe care le-au avut.

Preocuparea biroului U.T.M. pentru extinderea iniţiativei de la „I. C. Frimu", după cum se vede n-a rămas fără rezultate. Astăzi, la Mecano-montaj nu mai sînt tineri care nu-şi îndeplinesc norma. Fiecare se străduieşte să muncească în aşa fel, încît contribuţia lui la succesul colectiv al secţiei să fie tot mai mare. În munca politică desfăşurată zilnic, biroul U.T.M. a antrenat şi pe unii tineri neutemişti ca Gheorghe Nedelcu, Vasile Dragomir, Domnica Brici şi alţii. Unii dintre aceştia, muncind alături de utemişti, s-au legat mai strîns de organizaţie, iar cu timpul au fost primiţi în rîndurile U.T.M. În felul acesta s-a ajuns ca aproape toţi cei 57 de tineri care muncesc la Mecano-montaj să fie membrii ai organizaţiei. Încă un lucru deosebit de important: colectivul secţiei se mîndreşte şi cu faptul că între cei 20 de tovarăşi care au primit în urmă cu cîtva timp diploma de fruntaşi în producţie sînt şi 8 utemişti.

Şi cîte n-aş mai putea scrie despre utemiştii din secţia Mecano-montaj! Părăsindu-i, pentru mine era limpede un lucru: la numeroasele întrebări pe care şi le pun adeseori membrii biroului organizaţiei U.T.M. de aici în legătură cu participarea mai activă a tinerilor la îndeplinirea sarcinilor de plan, la întărirea disciplinei etc., ei au căutat şi au găsit răspunsul potrivit.

Cei „vitregiţi" de comitet

La nici 200 de metri de secţia Mecano-montaj se află secţia Cazangerie. Şi aici există organizaţie de secţie U.T.M. Şi aici lucrează un număr însemnat de tineri. Nu mi-a fost însă greu să mă conving că deşi aceste două secţii sînt aşa de apropiate, între activitatea celor două birouri U.T.M. există multă deosebire. Dar să lăsăm faptele să vorbească.

De la începutul anului în organizaţia de secţie U.T.M. de la Cazangerie nu s-a discutat niciodată vreo problemă referitoare la munca politică în rîndul tineretului, la introducerea unor iniţiative sau metode noi. Nici în planurile de muncă nu s-a trecut nimic concret în legătură cu această problemă, pentru simplul motiv că... mai bine de patru luni s-a muncit fără plan.

— Am fost prinşi mereu cu sarcinile curente de producţie — a încercat să se scuze tovarăşul Stelian Ungureanu — secretarul organizaţiei de secţie U.T.M.

Auzindu-l, am rămas surprinsă. Mă gîndeam: „oare desfăşurarea muncii politice de masă în rîndul tinerilor nu le-ar fi venit în ajutor membrilor biroului U.T.M. de aci?"

Faptul că la Cazangerie s-a pierdut din vedere desfăşurarea unei munci politice concrete în rîndul tinerilor, a avut şi are urmări dăunătoare atît în producţie cît şi în comportarea tinerilor în viaţa de toate zilele din afara uzinei. În secţie există tineri cu o slabă calificare. Ajutată de organizaţia de partid, organizaţia U.T.M. şi-a propus în urmă cu cîtva timp să se ocupe de această problemă, gîndindu-se la unele acţiuni interesante printre care: organizarea întrecerii pe profesii, schimburi de experienţă, conferinţe etc. Aceste iniţiative au avut o viaţă scurtă: au „trăit" doar atunci cînd s-a discutat despre ele, deoarece biroul organizaţiei U.T.M. le-a dat repede uitării. Munca de îndrumare concretă a tinerilor a fost înlocuită cu unele rezoluţii şi instrucţiuni cu caracter administrativ. Că aceste rezoluţii şi instrucţiuni n-au putut înlocui cîtuşi de puţin munca politică concretă specifică acestui loc de muncă, o dovedeşte şi faptul că în rîndul unor tineri din secţie există slabă preocupare pentru folosirea din plin a maşinilor, şi mai ales pentru întărirea disciplinei. Unii utemişti, ca Nicolae Florea, Stelian Moise, Aurel Dumitrache, irosesc fără rost orele de producţie. Sînt de asemenea alţii care n-au o purtare cuviincioasă faţă de muncitorii vîrstnici. În locul unei atitudini exigente, plină de grijă faţă de educarea tinerilor din secţie, unii membrii ai biroului U.T.M. au ajuns la concluzia (cu nimic justificată) că, nu se mai poate munci cu asemenea tineri, deoarece — susţin aceşti tovarăşi — aşa e firea lor". Pe cît e de dăunătoare această „concluzie" pe atît e şi de absurdă, pentru că nu există tînăr cu care să nu se poată munci. Adevărul, gol-goluţ, e că aceşti tovarăşi nu se străduiesc să muncească cu tinerii.

De ce stau aşa lucrurile în această secţie şi nu altfel? Pentru că între lipsurile activiştilor utemişti de la Cazangerie şi cele ale membrilor comitetului U.T.M. pe uzină, există o strînsă legătură. Comitetul U.T.M. — ca şi membrii biroului de la Cazangerie — a dat dovadă de o totală lipsă de preocupare faţă de munca utemiştilor din această secţie. Iar cînd, într-o şedinţă de comitet, s-a pus în discuţie activitatea acestei organizaţii de secţie şi s-a tras concluzia: „la Cazangerie se munceşte prost". După aceea, tot ajutorul s-a rezumat la următoarea „hotărîre": „Biroul să se adune şi să-şi analizeze lipsurile". Atît! După un asemenea „ajutor" e limpede pentru oricine de ce munca politică în rîndul tinerilor din această secţie se desfăşoară aşa cum am arătat.

E timpul ca tovarăşii din comitetul U.T.M. pe uzină să evite pe cît posibil a mai da astfel de „ajutoare" birourilor U.T.M. Aceasta se impune cu atît mai mult faţă de biroul U.T.M. din secţia Cazangerie în care muncesc mulţi tineri cu un nivel cultural şi profesional destul de scăzut. Iar cei 200 m. care-i despart pe utemiştii de la Cazangerie de experienţa bună a utemiştilor de la Mecano-montaj şi din alte secţii — oricît ar vrea să ne convingă de contrariu tovarăşii din comitetul U.T.M. — noi totuşi socotim că e o distanţă care poate fi străbătută, cu puţină strădanie.

GEORGETA VASILIU

Lumina satului

Acum patru ani, în primăvară, preşedintele Sfatului Popular al comunei Piscu, raionul Galaţi, arăta sutelor de ţărani muncitori strînşi în adunarea populară, rostul autoimpunerii. Urma să se fixeze sumele şi să se stabilească lucrările. Ce lucrare trebuia executată mai înainte de toate în comună? De ce anume aveau mai mare nevoie oamenii din acest sat? Învăţătorii au răspuns: Şcoală! Părinţii au întărit: Şcoală. Şi hotărîrea a fost votată. Secretarul comitetului de construcţie a şcolii a fost ales un învăţător tînăr şi energic, Alexandru Dimache, născut chiar în acest sat.

Îşi aminteşte cu plăcere învăţătorul de o seară cînd tot umblînd pe la casele oamenilor să strîngă bani şi materiale l-a prins o ploaie straşnică la moş Simion Ştefan. A stat mult de vorbă cu moşul; s-a gîndit bătrînul la spusele nepotului şi a pornit a-şi aminti şi el de tinereţea lui spunînd: „Nu ştiu de-oi mai apuca să văd gătită şcoala, dar să ştiţi că bine v-aţi gîndit la ea". S-a ridicat, a mers pînă în tindă, a luat de acolo un topor şi a ieşit în spatele curţii, unde a tăiat cel mai gros şi mai drept salcîm.

„Asta-i bun pentru furcă de casă" a mai spus moşul. A doua zi chiar el l-a dus cu carul pînă la locul unde avea să se pună temelia şcolii satului.

În scurtă vreme a început căratul pămîntului de pomosteală. Şase sute douăzeci de căruţe numărate! Apoi au mai fost cărate peste şapte sute de care de lut pentru ziduri. Greu de socotit orele de muncă voluntară la căratul furcilor de salcîmi, al pămîntului, al cimentului, al grinzilor de brad pentru schelet!

O zi de neuitat a fost atunci cînd s-a turnat temelia de beton. Peste cincizeci de ţărani muncitori au venit şi au lucrat laolaltă cu familiile lor. Alecu Trandafir, Dumitrache Ştefan, Mihai Nistor, Petrache Cristea, Costandache Stroiu, Varvara Vlad şi alţi părinţi care aveau copii de şcoală au muncit, chemîndu-se chiar la întrecere. Semăna locul acela plin de forfotă, de muncă, cu un şantier de la oraş. Încetul cu încetul, vedeai cu ochii cum cresc zidurile groase ale şcolii. Nu numai flăcăii, ci tot satul ştie că cele mai harnice fete s-au dovedit a fi Elisabeta şi Constanţa Popa şi Dinu Ecaterina.

Încă de anul trecut cele cinci clase împrăştiate prin sat s-au mutat în şcoala cea nouă. În întregime însă, construcţia se termină în acest an. Şcoala cea nouă are patru săli de clasă, cancelarie, sală de materiale didactice şi un coridor spaţios şi frumos luminat. Aici vor învăţa carte un număr de 120 copii.

Pasiunea a învins

În noaptea aceea, Paul Ionescu n-a lipit geană de geană. Zadarnic se căznea să adoarmă, măcar pentru un ceas. O frămîntare deosebită îl stăpînea şi nu-l lăsa să se odihnească în tihnă.

— Ce ai, omule, ce necaz te apasă? — îl iscodi nevasta îngrijorată.

Omul însă nu-i răspunse, îşi încleştă mai abitir buzele şi continuă să tacă. Culcat cu mîinile sub căpătîi şi scrutînd bezna încăperii cu ochii larg deschişi, gîndea... Cei care se îngrijesc de repartizarea în cîmpul muncii a tovarăşilor deveniţi disponibili în urma Hotărîrii Consiliului de Miniştri al R.P.R. cu privire la reducerea efectivelor M.A.I. i-au propus un post de director-adjunct la o întreprindere. Pe el însă îl bătea gîndul să se reîntoarcă în mijlocul tovarăşilor săi de muncă. Îl trăgea inima către fabrica în care a muncit 13 ani şi pe care o părăsise cu 8 ani în urmă. Gîndurile îl purtară către vechii săi prieteni de la uzinele „Matyas Rakosi". Şi-l amintea pe fiecare în parte: pe bătrînul meşter Sandu Bianti, cel cu căutătura aspră, dar cu inima de aur, pe Ispas Ioan, pornit întotdeauna pe şotii, dar meşter neîntrecut în strungărie, pe Penea Gheorghe sau Niţu Eugen...

Dimineaţa, Paul Ionescu sări din pat. Deschise larg dulapul, îşi alese cel mai bun costum şi se îmbrăcă la repezeală.

— Primeşti postul de director-adjunct? — îl iscodi soţia.

— Ba, dimpotrivă, primesc postul de strungar prim — îi răspunse Paul clipind din ochi.

...La secţia strungărie a uzinei lucrează acum mulţi tovarăşi proveniţi din cadrele M.A.I. Printre cei noi se numără plutonierul de miliţie Ghelbezan Ioan, plutonierul Dobre Alexandru, sergentul major Lupu Ioan şi încă alţii.

— Noi sîntem „recruţii" — glumeşte Dobre Alexandru, cu care am stat mai mult de vorbă.

La început Dobre Alexandru se simţea întocmai cum se simt tinerii care păşesc pentru întîia oară pe poarta cazărmii. Dragostea şi grija cu care l-au înconjurat însă strungarii i-au alungat sfiala şi acum...

— Acum mă simt bine aici, ca între adevăraţi prieteni.

Dobre Alexandru mi-a vorbit mai ales de comunistul Penea Gheorghe. În glas îi desluşeşti preţuirea adîncă ce i-o poartă lui Penea.

— El mă învaţă să mînuiesc strungul. E ca un frate mai mare.

...Pe Tăringoiu Ioan, fost locotenent major în M.A.I., turnătorii din uzină l-au primit ca pe un prieten drag. Înainte Tăringoiu a lucrat la turnătorie 15 ani. Se reîntorcea acum după o absenţă de 7 ani. Şi cîte nu s-au schimbat în acest răstimp în fabrică. Dacă ar fi să vorbim numai de turnătorie, instalată acum într-o hală nouă, luminoasă, de cuptoarele noi de aici şi tot ar putea să-şi închipuie oricine cîte schimbări s-au petrecut în anii din urmă. Un lucru l-a bucurat mai cu seamă şi i-a sporit mîndria lui Tăringoiu: faima de care se bucură uzina. Într-adevăr motoarele construite aici pornesc adesea în lungi călătorii, peste mări şi ţări, unde nici cu gîndul nu ajungeai în alţi ani. Calcutta ori Delhi, Pekin ori Şanhai, Sofia şi Ankara, Damasc şi Beirut, sînt acum itinerarii şi destinaţii obişnuite pentru motoarele făurite în uzină.

Asemenea lui Ionescu Paul, Dobre Alexandru, Tăringoiu Ioan şi alţi tovarăşi, ca Basamac Radu, Iosefsohn Herţel şi Şerbănescu Marin şi-au oferit braţele puternice şi mintea luminată producţiei.

Acolo, în noua lor activitate, cu aceeaşi dragoste de patrie, ei îşi vor împlini datoria muncind pentru sporirea avuţiei patriei noastre, pentru tăria şi frumuseţea ei.

LEONARD ZAICESCU

Ţăranii muncitori Gavrilă D. Vasile, Ilie N. Vasile şi Petre C. Stroe, cultivatori de sfeclă de zahăr, din comuna Burduşelu, raionul Slobozia predau recolta, conform contractului, în gara Căzăneşti. Aici sfecla este încărcată în vagoane cu destinaţia: Fabrica de zahăr Chitila.

A apărut:

Documente din istoria Partidului Comunist din Romînia

Vol. I

1917—1922

Editura de stat pentru literatură politică

Introducere

Volumul I al „Documentelor din istoria Partidului Comunist din Romînia" (1917—1922) apare într-o a doua ediţie.

În această ediţie au fost incluse noi documente, care oglindesc avîntul revoluţionar din această perioadă, condiţiile în care s-au făurit grupele comuniste, lupta grupelor comuniste pentru crearea unui partid de tip nou, pentru apărarea revoluţionară a Rusiei Sovietice, împotriva înăbuşirii revoluţiei din Ungaria etc.

În volum se publică pentru prima oară un număr de documente care urmau să fie supuse dezbaterilor congresului partidului din mai (1921), de exemplu. Statutul partidului (proiect); programul agrar (proiect) şi altele.

Pentru a uşura folosirea şi controlarea surselor la sfîrşitul fiecărui document, se arată izvorul, organul care l-a elaborat, data editării dacă a mai fost publicat şi locul unde se află azi. De asemenea volumul este însoţit de note explicative şi de un indice de nume de persoane şi locuri.

Noile documente publicate îmbogăţesc literatura noastră documentară privind perioada avîntului revoluţionar din Romînia în anii 1917—1922 şi condiţiile istorice concrete în care s-a făurit Partidul Comunist din Romînia.

INSTITUTUL DE ISTORIE DE PE LÎNGĂ C.C. AL P.M.R.

—••○••—

Întoarcerea din S.U.A. a delegaţiei Crucii Roşii a R. P. R.

Zilele trecute s-a înapoiat din Statele Unite ale Americii delegaţia Crucii Roşii a Republicii Populare Romîne, care a participat la cel de al 6-lea Congres de hematologie şi la cel de al 5-lea Congres de transfuzie de sînge desfăşurate la Boston la începutul lunii septembrie, alcătuită din tov. Ecaterina Chivu, prim vicepreşedinte al Crucii Roşii a R.P.R., conducătoarea delegaţiei, şi prof. dr. C. Nicolau, directorul Institutului de hematologie din Bucureşti şi membru al C.C. al Crucii Roşii a R.P.R. În legătură cu lucrările congresului, tov. Ecaterina Chivu, conducătoarea delegaţiei, a făcut următoarea declaraţie unui corespondent al Agenţiei Romîne de Presă „Agerpres":

Delegaţia R.P.R. a prezentat la cele două congrese două interesante comunicări. În cadrul Congresului de hematologie, prof. dr. C. Nicolau a prezentat o comunicare cu privire la aspecte hematologice în imunitate, comunicare care a stîrnit un interes deosebit şi a provocat vii discuţii fiind apreciată ca un aport deosebit la cercetările făcute în acest domeniu. De asemenea, în cadrul Congresului de transfuzie de sînge, am făcut comunicări referitoare la activitatea Crucii Roşii a R.P.R. cu privire la problema donatorilor de sînge.

În vederea unei mai bune cunoaşteri a activităţii Crucii Roşii a R.P.R., delegaţia romînă a invitat în ţară, în numele C.C. al Crucii Roşii din R.P.R., o delegaţie a Crucii Roşii Americane.

În tot timpul vizitei în S.U.A. delegaţia romînă s-a bucurat de o primire cordială şi o atenţie deosebită.

(Agerpres)

NU se pot oare REZOLVA?

Scrisoare deschisă tovarăşilor din conducerea întreprinderii I.P.R.O.F.I.L. Bucureşti

Zilele trecute am vizitat unitatea „Mobila populară" din oraşul Ploeşti (aparţine întreprinderii I.P.R.O.F.I.L. Bucureşti). Poate dumneavoastră, de cînd n-aţi mai venit prin oraşul nostru, aţi uitat de această unitate şi îmi permit să vă reamintesc existenţa ei. În sfîrşit să trecem la subiect. Vă promit să fiu concis, să vă relatez cu multă exactitate cele ce mi-au fost povestite de tovarăşul Gheorghe Săndoiu, secretarul organizaţiei de bază P.M.R.. şi Iana Gheorghe, secretarul organizaţiei de bază U.T.M.

De luni de zile nici un membru din conducerea întreprinderii nu a dus muncă directă de sprijin în unitatea de la Ploeşti. Chiar dacă uneori — şi asta destul de rar — apărea cîte cineva, el se afla „în trecere".

Niciodată nu se analizau greutăţile pe care le întîmpină unitatea, cum ar fi aprovizionarea defectuoasă cu materiale şi cu materie primă, şi unele probleme legate de condiţiile de viaţă ale muncitorilor.

Sînt în unitatea de la Ploeşti cîteva dormitoare. Nu ştiu dacă vreodată le-aţi vizitat. Afirm aceasta fiindcă muncitorii care dorm aici nu vă cunosc. Dacă aţi fi dat cel puţin o raită prin dormitoare aţi fi observat că la 33 de muncitori sînt repartizate foarte puţine dulapuri. Hainele oamenilor, indiferent că sînt „de lucru" sau „de plimbare", se păstrează la capătul paturilor.

Desigur că vă întrebaţi de ce muncitorii din unitate nu-şi fac cuiere şi dulapuri, că doar sînt în branşă şi au tot ce le trebuie. Tocmai asta-i buba: nu au tot ce le trebuie! Mai precis, le lipseşte lemnul necesar, pentru că dumneavoastră nu le daţi nici un fel de aprobare. Da, pare paradoxal! Într-o unitate unde se fabrică mobilă muncitorii nu pot avea în folosinţă dulapuri şi cuiere.

Măcar acum, tovarăşi din conducerea întreprinderii „I.P.R.O.F.I.L."-Bucureşti, gîndiţi-vă şi la unitatea din Ploeşti.

Vă asigur că nu veţi regreta viitoarea deplasare în oraşul nostru.

Corespondent
ION RIZOIU

Bufonerie sau sport?

— Ce s-a întîmplat?

— Grăbeşte-te, nu vezi ce de lume s-a strîns?

Acest dialog l-am surprins într-o zi cînd treceam pe strada Cuza Vodă din Buzău. Mi-am îndreptat paşii către magazinul în uşa căruia un grup de oameni se distrau copios. M-am strecurat printre ei şi am descoperit motivul ilarităţii. În „sala de sport" (fostă cîrciumă) cu pereţi igrasioşi, cu duşumea şubredă, fără posibilitate de aerisire, un număr de 8 tineri făceau antrenament.

Tovarăşul L. Mircea, instructorul colectivului, mi-a explicat:

— Localul nu e bun pentru practicarea sportului. Medicul sportiv ne-a interzis să-l folosim. Dar neavînd o altă sală nu am ţinut seama de recomandarea lui. Astă iarnă am dus-o şi mai rău. Nu ni s-a repartizat combustibilul şi antrenamentele se făceau în frig sau în cel mai fericit caz în miros de cărbuni. De luni de zile am solicitat o altă sală indicînd totodată trei localuri care nu sînt ocupate. Comitetul de cultură fizică şi sport ne-a dat asigurări şi nimic în plus. Colectivul nostru numără 30 de boxeri legitimaţi. Unii au participat şi la finalele campionatelor regionale de la Oradea, iar alţii au realizat meciuri...

Vorba i-a fost întreruptă de rîsul zgomotos al „spectatorilor" din stradă şi de mirarea naivă a unei bătrîne:

— Ce au maică?

Juniorii Nicolae Sporea şi Nicolae Manea se luptau furioşi cu adversari invizibili.

— Sînt singurele demonstraţii sportive pe care le oferim buzoienilor fiindcă gale nu avem unde organiza — mi-a mărturisit mîhnit un tînăr. În oraş sînt mulţi amatori să practice sportul cu mînuşi. Numai că dacă asistă la un spectacol ca acesta se lasă păgubaşi. Au dreptate: vor să fie sportivi nu bufoni!

Corespondent
ION CRINGUŞ

Dezinteres

Telega. Sătuc de munte, am fi dispuşi să afirmăm dacă acest cuvînt nu ne-ar trezi în memorie un loc înscris cu litere majuscule în istoria ţării noastre: Doftana.

Temniţa devenită muzeu e vizitată anual de mii de oameni printre care mulţi străini. Într-un amurg de vară am străbătut pentru a doua oară drumul de la Cîmpina la Telega. Nu fusesem prin părţile acelea din 1948 şi speram că voi fi scutit de şocurile drumului desfundat de altădată. Deşartă iluzie! Acelaşi praf, aceleaşi hîrtoape şi undeva, pe o porţiune de 100 de metri, o timidă, foarte timidă, încercare de pietruire. Nisip, piatră şi un indicator de circulaţie. Atît! În plină zi de lucru nu se vedea ţipenie de om, nici măcar la umbra oferită de pomii din apropiere. În schimb, pe „şantier" şi pe drum m-am izbit de un personaj, prieten nedespărţit al celor chemaţi să gospodărească drumurile raionului Cîmpina. Cum arată la chip nu ştiu (depinde de imaginaţie), îi cunosc doar numele: **Dezinteres.** Şi orice motivări s-ar invoca, la Cîmpina piatră şi nisip se găsesc din abundenţă. Bunăvoinţă să fie!

Corespondent
TUDOR RADU

DE CE ??

...forurile în drept nu au luat măsurile cuvenite pentru repararea pavajului de pe Şos. 7 Noiembrie?

(de la capătul liniei 22 pînă la pădurea Andronache).

Corespondent
MIHAI ENACHE

...autobusele I. T. B. nr. 51 vin la intervale foarte mari făcînd cetăţenii să aştepte în staţii cîte 30—40 minute?

Corespondent
VASILE SĂNDULESCU

...conducerea cooperativei de consum din comuna Voluntari (preşedinte tov, Lungu) nu a sancţionat nici pînă la această dată pe gestionara Valeria Dragomir de la centrul de pîine de pe Şos. Afumaţi (aşa cum a comunicat secţiunii comerciale a Sfatului Popular raional „1 Mai" prin adresa nr. 849 din 6 august a. c.).

De ce tolerează tov. Lungu gestionarei Valeria Dragomir abateri care produc mari nemulţumiri cetăţenilor? (nerespectarea programului de muncă, protejarea unor cunoscuţi etc.).

Corespondent
PAUL GHICA

Echipa culturală din satul Sălbăgelul Nou, comuna Sacul, raionul Caransebeş, regiunea Timişoara, este compusă dintr-o formaţie de cor, fanfară, dansuri populare şi echipă de teatru. Satul are 300 de locuitori, iar în echipa culturală sînt 60 de membri. Marea majoritate a membrilor echipei culturale face parte din G.A.C. „Ernst Thälmann". În clişeu: un aspect din timpul repetiţiilor echipei culturale din Sălbăgelul Nou.

Trei romane din viaţa unor popoare îndepărtate

Au apărut în ultimul timp în traducere romînească trei cărţi, care oferă cititorilor noştri posibilitatea unui contact viu cu realităţile unor ţări depărtate, cu frămîntările şi aspiraţiile unor popoare despre care ştiam prea puţine lucruri.

Iată, de pildă, Portugalia. Este ţara care a dat lumii pe Camoens cu vestitele şi încîntătoarele sale „Lusiade", o ţară cu o economie agrară înapoiată şi care, lipsită fiind de o puternică industrie grea, se află într-o dependenţă totală faţă de monopolurile străine. Politica de înrobire a poporului este dusă de imperialiştii străini în alianţă cu cercurile exploatatoare băştinaşe prin activitatea dictatorială a guvernului condus de Salazar.

Alături de poporul muncitor, scriitorii progresişti portughezi luptă pentru pace, democraţie şi o viaţă mai bună. Cititorii noştri au avut deja prilejul să facă cunoştinţă cu unele opere ale literaturii progresiste portugheze. În urmă cu cîţiva ani a apărut în E.S.P.L.A., romanul scriitorului Alves Redol, „Fanga", înfăţişînd o imagine fidelă a vieţii satului portughez de azi. Nu mai departe decît anul trecut am putut citi romanul „Oile domnului" al lui Ferreira de Castro, o carte ce descrie suferinţele poporului, demascînd diferitele forme pe care le ia aceeaşi exploatare nemiloasă în industria portugheză. Iată acum un alt scriitor, Joachim Pereira Gomes, autorul romanului de curînd apărut — „Esteiros" — care a fost unul din conducătorii luptei ilegale antifasciste şi membru în Comitetul Central al Partidului Comunist Portughez.

La sfîrşitul anului 1949, în ciuda măsurilor poliţiei portugheze, ziarele portugheze confirmau ştirea asupra grevei generale din regiunea Baixo-Alentejo, grevă condusă de Pereira Gomes cunoscut şi sub diversele sale nume conspirative Serrano, Silva sau Vaz şi mort în „noaptea clandestinităţii". Gomes a fost deci un militant activ al partidului comunist, avînd o bogată experienţă de viaţă şi de luptă care răzbate din toate operele sale. Scriitorul ne-a lăsat o culegere de povestiri, romanul „Engrenacem" (Angrenajul) în care zugrăveşte istoria proletarizării unor ţărani ajunşi muncitori la oraş şi apoi şomeri şi romanul neterminat „Companeiros" (Tovarăşii), inspirat din viaţa ilegală a revoluţionarilor portughezi. Romanul „Esteiros", dedicat fiilor „oamenilor care n-au avut copilărie" rămîne însă cea mai importantă operă a sa. Cartea denunţă într-un mod vehement exploatarea muncii copiilor în Portugalia capitalistă.

Autorul urmăreşte de-a lungul celor patru capitole ale cărţii soarta prietenilor băiatului Gineto, eroul principal al cărţii. Visurile îndrăzneţe ale copilăriei se spulberă în contact cu cruda realitate. Copiii sînt nevoiţi să muncească în condiţii mizerabile, plătindu-li-se numai cîţiva escudos pe zi, pentru o muncă ce-i istoveşte, sugîndu-le vlaga pînă la ultima picătură. Condiţiile neomenoase de muncă au ca urmări schilodiri, boli, copiii devenind inapţi pentru muncă la o vîrstă atît de fragedă, cînd nici nu intraseră bine în adolescenţă. Iar cînd Gineto vrea să recurgă la ultimul mijloc prin care să-şi poată procura bani pentru a merge din nou la bîlci — singura lui bucurie — este prins şi întemniţat. Voia să fure cîţiva cărbuni de la uzină.

Această bandă a ţiglărillor — cum este numit în carte grupul de băieţi care „seamănă cu nişte bărbaţi şi care n-au fost niciodată copii" — a prins viaţă sub pana lui Gomes, care ne-a dezvăluit cu autentică artă realistă, emoţionanta lor poveste.

Din continentul unde s-au ridicat glasurile puternice şi curajoase ale lui Pablo Neruda şi Nicolas Guillen, ne-au mai parvenit romanele „Mamita Yunai" al lui Carlos Luis Fallas şi „Frontiere deschise vîntului" al lui Alfredo D. Gravina.

Despre Costa Rica, şi cu atît mai mult despre viaţa culturală a acestei ţări, cunoaştem prea puţin. Ştim însă că monopolurile şi trusturile nord-americane luptă pentru a-şi extinde necontenit dominaţia economică şi politică asupra ei ca şi asupra întregii Americi Latine. În Costa-Rica, la sfîrşitul secolului trecut, pătrunde compania „United Fruits", care de atunci, stăpîneşte întinse suprafeţe cultivabile, porturile şi traficul maritim şi alte instituţii. În urma presiunii maselor populare s-a încercat o îngrădire a puterii uzurpatoare a monopolurilor nord-americane, fapt ce a prilejuit din partea centralei de la Boston a lui „United Fruits" pornirea cunoscutei „operaţii Costa-Rica", avînd drept scop subjugarea totală a acestei ţări.

Cartea lui Fallas constituie un rechizitoriu întemeiat pe fapte împotriva dominaţiei acestei companii care exploatează fără nici un drept bogăţiile „Coastei bogate" (Costa-Rica).

Eroul cărţii este unul din numeroşii „lineros" — un muncitor de pe plantaţiile de banane, cafea, cacao din „Zona atlantică" — pe nume Joze Francesco Sibaja. Alături de el, îndură calvarul unei crunte exploatări prietenii lui, Calero şi Herminio. În fond cei trei prieteni exprimă trei stadii diferite din procesul formării unui luptător. Protestul lui Calero se mărgineşte numai la o tăcută resemnare, Herminio nu poate să-şi reţină protestul împotriva nedreptăţii sociale, izbucnind fără cumpănire în ieşiri anarhice. Joze Francesco reprezintă stadiul cel mai înalt al evoluţiei personajelor cărţii. Călit în focul luptelor, grevelor şi închisorii, el devine un revoluţionar destoinic, unul din acei oameni a căror luptă va aduce dreptatea pe pămîntul costarican.

„Mamita Yunai" a fost scrisă în 1940, însemnînd un succes al literaturii progresiste din America Latină. Pablo Neruda, cel mai mare poet al continentului, a caracterizat romanul lui Fallas ca fiind „modelul unui adevărat roman realist".

Cea de a treia carte, scrisă pe coasta răsăriteană a Americii Latine, răspunde jurămîntului lui Artigas, un conducător al luptei de eliberare a poporului uruguaian, care constituie motto-ul părţii întîi a cărţii: „Jur să nu-mi precupeţesc puterile, pînă cînd nu voi arăta lumii întregi atît statornicia mea, cît şi înverşunarea cu care se ţin de la nimicirea noastră". Romanul lui Alfredo D. Gravina, prezintă un aspect al vieţii mizere a peonilor (ţărani săraci) din Uruguai.

...Pe un drum de ţară, poate nu departe de Montevideo, într-o zi călduroasă de vară, sub arşiţa unui soare dogoritor, înainta călare Florentino Nurez, noul inspector veterinar al departamentului Tacuarembo. Odată cu el pătrundem în viaţa de fiecare zi a fermei bogătaşului Jesus Zabaleta. Aci cunoaştem traiul greu, plin de nevoi, al peonilor. Stăpînii fermei sînt stăpîni atotputernici nu numai pe puterea de muncă a peonilor, ci şi pe sentimentele şi gîndurile lor. Impresionanta poveste de dragoste dintre Juan şi Benita constituie pentru Gravina prilejul acuzării aspre a regimului de cruntă exploatare ce domneşte în ţară. Peonii de pe pămînturile lui Zabaleta se organizează în lupta împotriva celor ce-i împilează crunt. Juan şi Benita nu-şi pot însă împlini visul de fericire, sînt împiedicaţi să-şi întemeieze un cămin. Ei se despart, pornind în viaţă pe drumuri diferite. Peste ani şi ani, cînd scurgerea vremii a întipărit pe faţa lor urme inevitabile, ei se întîlnesc însă din nou, hotărînd să înfrunte împreună, alături, urgia vremurilor.

Din roman străbate un profund mesaj optimist de încredere în viaţă şi în victoria finală a poporului uruguaian.

Trei cărţi din care am cunoscut probleme de viaţă, aspectele luptei popoarelor din trei ţări diferite, împotriva unei orînduiri sociale definitiv apusă la noi. Citind despre viaţa grea a „copilului de stradă" portughez, a „lineros"-ului costarican, sau a „peonului" uruguaian şi înţelegînd atitudinea lor de protest împotriva exploatării, capeţi o sporită încredere în viitorul luminos care va aduce oamenilor instaurarea adevărului şi dreptăţii în lumea întreagă.

CORNEL CRISTIAN

Al VIII-lea Congres al Partidului Comunist Chinez

Cuvîntarea rostită de Pîn De-huai

PEKIN 22 Agerpres transmite textul prescurtat al cuvîntării rostite de Pîn De-huai, ministrul Apărării al R. P. Chineze şi membru al Biroului Politic al C.C. al P. C. Chinez la Congresul al VIII-lea al P.C. Chinez.

După ce s-a declarat întrutotul de acord cu rapoartele prezentate la Congres, Pîn De-huai a spus:

Armata populară chineză de eliberare, parcurgînd un drum lung şi sinuos, s-a transformat din grupuri răzleţe într-o armată numeroasă şi după ce a trecut prin repetate victorii şi insuccese, în cele din urmă a repurtat o victorie deplină.

Chiar din ziua constituirii sale, Partidul Comunist Chinez a tins în mod activ spre colaborarea dintre partidul comunist şi Gomindan şi a obţinut stabilirea acestei colaborări; el a participat de asemenea la marea revoluţie chineză din 1924—1927 şi a condus-o. In momentul în care forţele revoluţionare au trecut în bazinul fluviului Iantze, iar dezvoltarea mişcării muncitorilor şi ţăranilor a atins punctul culminant, clica reacţionară a Gomindanului, care reprezenta interesele imperialiştilor şi moşierilor feudali, şi-a arătat imediat chipul său contrarevoluţionar; la sfîrşitul primăverii şi începutul verii anului 1927 această clică a dat o lovitură contrarevoluţionară şi, folosind toate mijloacele unei terori albe fără precedent, a atacat forţele revoluţionare. Drept răspuns la teroarea albă a clicii reacţionare, ele au organizat pe rînd mai multe răscoale armate. Tocmai în perioada acestor răscoale s-a format armata roşie muncitorească-ţărănească a Chinei.

In octombrie 1927 o parte a forţelor care au participat la răscoala „recoltei de toamnă" sub conducerea tovarăşului Mao Ţze-dun, a sosit prima în regiunea Ţzinganşan (la graniţa dintre provinciile Hunan şi Ţziansi); iar apoi a sosit acolo o parte din forţele care au participat la răscoala de la Nancian. Datorită acestui fapt în regiune a fost creată o bază revoluţionară a regiunii de frontieră Hunanalfziansi cu centrul la Ţzinganşan, unde a fost înălţat steagul roşu cu seceră şi ciocan şi a fost formulată lozinca — să se dea o lovitură moşierilor-paraziţi, să se împartă pămîntul şi să se indice întregului partid şi poporului chinez drumul just de luptă. Ţzinganşan a devenit centrul revoluţiei chineze din acea vreme.

Sub influenţa acestui centru populaţia din multe regiuni şi provincii condusă de partidul comunist, a format pe rînd detaşamente de partizani ai armatei roşii, a creat baze revoluţionare şi a început să înfăptuiască revoluţia agrară. Ducînd în diferite regiuni în decurs de cîţiva ani o luptă grea împotriva „Campaniilor de pedepsire", nimicind numeroase trupe gomindaniste şi detaşamente înarmate ale moşierilor, aceste detaşamente de partizani s-au transformat într-o armată cu un efectiv de 300.000 de oameni şi au creat baze revoluţionare în diferite regiuni cu o populaţie de peste 10 milioane de oameni.

Incepînd din anul 1931, însă în partid au dominat dogmaticii în frunte cu Van Min şi Bo Gu, care au comis grave greşeli oportuniste ale devierii „de stînga" atît pe linie politică cît şi pe linie militară. Aceasta a dus la pierderea aproape totală a bazelor revoluţionare create prin muncă grea şi în lupte sîngeroase şi la nimicirea aproape totală a trupelor armatei populare. Consfătuirea de la Ţzuni, care are o uriaşă însemnătate istorică, a îndreptat greşita conducere „stîngistă", l-a promovat pe tovarăşul Mao Ţze-dun în fruntea Comitetului Central al partidului şi a făcut ca partidul nostru să iasă din situaţia primejdioasă despre care am vorbit mai sus. Numai astfel a fost menţinut scheletul combativ principal al armatei roşii. In 1931 imperialiştii japonezi au cotropit partea de nord-est a Chinei, au continuat apoi ofensiva împotriva Chinei de nord, iar începînd din 7 iulie 1937 au pornit o largă ofensivă împotriva întregii noastre ţări. Intre partidul nostru şi Gomindan s-a stabilit din nou colaborarea, iar armata noastră roşie a fost transformată în armata a 8-a şi noua armată a 4-a, care au dus marele război antijaponez.

In conformitate cu programul şi linia adoptată la consfătuirea din Locîuan a C.C. al partidului, armata noastră a fost strămutată pe fronturile Chinei de nord şi centrale, unde a desfăşurat un război de partizani, a creat baze antijaponeze, a instaurat puterea „celor trei treimi" (adică sistemul în care o treime o reprezentau comuniştii, o treime elementele progresiste şi o treime — elementele intermediare — N.R.), a organizat lupta antijaponeză a poporului, a ajutat poporul să înfăptuiască o reducere a rentei funciare şi a dobînzii la împrumuturi, a acordat ajutor celor care au avut de suferit de pe urma calamităţilor naturale şi folosind răgazurile dintre lupte, a desfăşurat mişcarea pentru dezvoltarea producţiei, pentru a uşura povara care apasă pe umerii poporului.

In timpul războiului antijaponez de opt ani, armata noastră se afla în condiţii grele cînd cotropitorii japonezi desfăşurau împotriva noastră nenumărate „expediţii de pedepsire" şi realizau „cele trei fără excepţie" incendiază totul fără excepţie, omoară pe toţi fără excepţie, jefuieşte-i pe toţi fără excepţie, iar trupele gomindaniste ne atacau din două părţi. In tot acest timp armata noastră ducea un război antijaponez de partizani în spatele frontului inamic, respingea atacurile a peste 60 la sută din totalul trupelor japoneze care pătrunseseră în China şi a peste 90 la sută din totalul trupelor marionetă şi era forţa principală în războiul antijaponez. In momentul terminării războiului antijaponez, armata noastră număra în rîndurile ei 1.300.000 de oameni, iar populaţia din regiunile bazelor antijaponeze, reprezenta 160.000.000 de oameni. In felul acesta a fost creată o forţă revoluţionară puternică, nemaiîntîlnită în istoria poporului chinez.

După terminarea războiului antijaponez, poporul chinez care a avut de suferit de pe urma războiului, a cerut insistent pace şi înfăptuirea unor transformări democratice. Partidul nostru a cerut aceasta în numele poporului chinez şi a dus tratative cu Gomindanul, sperînd să înfăptuiască pe cale paşnică transformările democratice în China. La început, clica reacţionară a Gomindanului, sub masca păcii, a dus cu noi tratative pentru a înşela poporul şi a cîştiga timp în vederea concentrării forţelor care se pregăteau să nimicească armata noastră. Imediat ce a fost terminată concentrarea forţelor, clica reacţionară a Gomindanului şi-a dat arama pe faţă şi cu ajutorul imperialiştilor americani a început o mare ofensivă împotriva regiunilor eliberate, cu forţe care întreceau forţele noastre de peste patru ori şi în felul acesta a tîrît încă odată poporul în război. C.C. al partidului nostru, luptînd pentru înfăptuirea paşnică a transformărilor democratice, ne-a arătat totodată cu înţelepciune şi la momentul oportun că vigilenţa nu poate fi cîtuşi de puţin slăbită şi că nu se pot depune armele. Atunci cînd trupele contrarevoluţionare ale Gomindanului au desfăşurat o ofensivă generală asupra regiunilor eliberate, poporul şi armata din aceste regiuni au putut să pornească în mod organizat la luptă. Călăuzindu-se de cele zece principii de luptă ale tovarăşului Mao Ţze-dun, bizuindu-se pe sprijinul întregului popor chinez, trupele noastre au dus timp de trei ani şi jumătate lupte crîncene, au distrus armata inamicului cu un efectiv de peste 8.000.000 de oameni, au eliberat întreaga ţară, cu excepţia provinciei Taivan şi a unui mic număr de insule şi au repurtat în război o victorie generală. După repurtarea victoriei generale în întreaga ţară, armata noastră, pentru a asigura înfăptuirea transformărilor democratice şi a contribui la refacerea economiei naţionale, a lichidat în întreaga ţară pe spionii gomindanişti şi detaşamentele armate de bandiţi şi a demobilizat rapid pe scară largă pe militari spre a fi trimişi în diferite domenii ale construcţiei ce se desfăşura în ţară.

In legătură cu aceasta trebuie subliniat îndeosebi că tocmai atunci cînd poporul chinez îşi concentra toate forţele pentru construcţia paşnică şi cînd armata noastră demobiliza şi trimitea un mare număr de militari în economia naţională, a început războiul din Coreea. Imperialiştii americani au anunţat făţiş că au ocupat un teritoriu chinez — insula Taivan şi, în ciuda avertismentelor serioase ale poporului chinez, acţionînd chipurile „în numele O.N.U.", împreună cu forţele agresive ale altor 15 ţări au trecut paralela 38 în Coreea şi apoi, înaintînd spre fluviul Ialutzian au început să bombardeze regiunea de nord-est a ţării noastre, ameninţînd nemijlocit securitatea patriei noastre. In aceste împrejurări, pentru a opune rezistenţă imperialismului american şi a ajuta Coreea, precum şi pentru a apăra patria şi căminele sale, poporul chinez a fost nevoit să formeze unităţi de voluntari chinezi, care, împreună cu armata populară coreeană au respins ofensiva trupelor agresive, şi după trei ani cu sprijinul şi însufleţiţi de popoarele chinez şi coreean, precum şi de forţele internaţionale iubitoare de pace, au respins trupele armatelor agresive înapoi la paralela 38, silind pe agresori să încheie armistiţiu cu armata populară coreeană şi cu unităţile de voluntari chinezi. Astfel, am apărat R.P.D. Coreeană şi am asigurat securitatea părţii de nord-est a ţării noastre, am dovedit că trupe imperialiste de prim rang pot fi bătute, am dovedit marea forţă a poporului chinez, am obţinut întărirea încrederii poporului în propriile sale forţe şi am însufleţit popoarele întregii lumi în lupta pentru pace, împotriva războiului.

Ţinînd seama de faptul că forţele reacţionare din ţară şi de dincolo de hotarele ei dispuneau de importante forţe armate—ca mijloc principal pentru stabilirea dominaţiei asupra poporului şi pentru înăbuşirea revoluţiei, şi ţinînd seama de învăţămintele luptei împotriva oportuniştilor de dreapta în frunte cu Cen Du-si, care au fost înfrînţi tocmai pentru că au renunţat la lupta armată, partidul nostru a ales lupta armată ca forma principală de luptă în revoluţia chineză. Tov. Mao Ţze-dun a arătat că „fără lupta armată proletariatul şi Partidul Comunist din China n-ar fi putut ocupa locul ce îi se cuvine, n-ar fi putut îndeplini nici una din sarcinile revoluţionare". Ţinînd seama de faptul că în oraşe forţele contrarevoluţionare erau foarte mari şi forţelor revoluţionare le venea foarte greu să existe şi să se dezvolte, iar regiunile săteşti erau foarte vaste şi dominaţia contrarevoluţiei era aci relativ slabă, partidul nostru s-a orientat în primul rînd spre crearea de baze armate la sate, spre încercuirea oraşelor şi cucerirea lor ulterioară. Astfel, armata noastră a căpătat o direcţie clară şi o cale justă de luptă.

Armata populară chineză de eliberare a biruit pentru că s-a bucurat de ajutorul şi sprijinul maselor largi populare. Interesele şi cerinţele armatei şi poporului nostru sînt identice. Poporul şi-a legat soarta de soarta armatei noastre şi numeşte din toată inima pe ostaşii ei „fraţi şi fii".

Tocmai de aceea masele populare au devenit un izvor de completare a armatei, poporul a alimentat voluntar armata noastră cu echipament militar şi hrană, a format voluntar detaşamente de autoapărare şi gărzi care au sprijinit acţiunile militare ale armatei noastre, au desfăşurat mişcarea de partizani, au lichidat spionii, au făcut recunoaşteri, au evacuat pe răniţi, au transportat alimente şi muniţii şi au dat călăuze pentru trupele noastre. Toate acestea au creat trupelor noastre condiţii favorabile pentru desfăşurarea acţiunilor militare.

Armata noastră fiind o armată populară, întregul ei personal dă dovadă de un înalt grad de conştiinţă şi avînt. El îşi dă seama pentru cine şi pentru ce luptă armata noastră, are ideile sale revoluţionare nobile şi înţelege limpede împotriva cui este îndreptată lupta. Tocmai de aceea în luptele purtate ostaşii şi ofiţerii armatei populare de eliberare au dat lovituri curajoase şi dîrze inamicului. Nu numai că vitejia lor era fără seamăn, dar ei dădeau dovadă şi de un înalt spirit de iniţiativă în găsirea de noi procedee de desfăşurare a acţiunilor de luptă, în concordanţă cu situaţia concretă, cum sînt lupta subterană în războiul antijaponez, organizarea de explozii în cursul războiului de eliberare şi luptele de tranşee în războiul împotriva imperialiştilor americani în Coreea.

Armata noastră fiind o armată populară — a arătat vorbitorul — a luat şi ia întotdeauna ca punct de plecare interesele poporului şi caută să uşureze suferinţele lui; ori de cîte ori are posibilitatea ea acordă ajutor poporului în muncă, în producţie şi în învingerea greutăţilor; respectă obiceiurile şi datinile poporului şi nu încalcă interesele lui. De aceea, oriunde venea armata noastră, ea stabilea o legătură strînsă cu poporul şi lupta împreună cu el pentru eliberarea lui.

Din ziua constituirii Republicii Populare Chineze a început o perioadă nouă — perioada construcţiei socialiste şi a transformărilor socialiste în ţara noastră. In această perioadă nouă în faţa armatei noastre stau următoarele sarcini: să apere construcţia socialistă a patriei, să apere suveranitatea şi integritatea teritorială şi securitatea ţării noastre, să fie oricînd gata să elibereze insula Taivan, să întărească pacea în ţară. In prezent, deşi în lume se manifestă tendinţe spre slăbirea încordării internaţionale, imperialismul american tot nu a renunţat încă la realizarea planurilor sale militare agresive şi duce insistent o politică ostilă poporului nostru, continuînd să ţină ocupat un teritoriu al nostru — insula Taivan; el creează blocuri militare agresive şi baze militare în apropierea frontierelor ţării noastre, înzestrîndu-le cu armament de cele mai noi tipuri. In legătură cu aceasta, apărarea împotriva unei agresiuni a imperialiştilor şi asigurarea securităţii construcţiei ţării noastre constituie cea mai importantă sarcină de viitor a armatei noastre. După eliberarea întregii Chine continentale, Comitetul Central al partidului nostru şi guvernul nostru au arătat clar că armata populară de eliberare trebuie organizată pe baza existentă şi transformată într-o armată revoluţionară modernă exemplară. Scopul organizării de către noi a unei astfel de armate este de a apăra patria împotriva unei agresiuni din partea imperialiştilor şi de a păzi securitatea ei. Noi nu urmărim nici un fel de alte scopuri. Aţîţătorii la război americani însă răspîndesc intenţionat zvonuri că organizarea armatei noastre ar crea o primejdie pentru alte ţări. Ei fac aceasta numai pentru a ascunde scopurile lor criminale, care constau în pregătirea dezlănţuirii unui război agresiv şi pentru a sili unele ţări să scoată castanele din foc pentru aţîţătorii la război, înrobind totodată şi mai mult aceste ţări. Minciuna nu poate însă să ascundă realitatea. In ultimii ani ţara noastră a fost vizitată de oameni simpli şi de conducători ai multor ţări.

Ei se conving treptat că guvernul şi poporul nostru năzuiesc sincer spre pace şi îşi dau seama de planurile perfide ale aţîţătorilor la război americani, de aceea pe zi ce trece devine tot mai mare numărul statelor care doresc coexistenţa paşnică cu ţara noastră. Esenţa socialistă a statului nostru este punctul de plecare care determină politica noastră externă de pace, precum şi punctul de plecare care determină adoptarea de către armata noastră a unei orientări strategice de apărare. Noi nu vom ataca în nici un caz pe alţii, dar nu vom permite nici altora să ne atace pe noi. Dacă, în ciuda tuturor acestor fapte, cercurile agresive vor dezlănţui un război agresiv împotriva ţării noastre, armata şi poporul nostru se vor ridica la război ca să dea agresorilor o lovitură decisivă şi pentru a-i nimici definitiv.

In cursul ultimilor şapte ani, potrivit liniei C.C. al partidului, noi am depus o muncă susţinută în domeniul apărării ţării. Pornind de la cerinţele situaţiei reale, a fost demobilizat şi trimis în economia naţională efectivul a 31 divizii şi opt regimente, ceea ce împreună cu cadrele de lucrători, trimise în economia naţională, şi cu soldaţii demobilizaţi reprezintă 5 milioane de oameni.

In prezent efectivul armatei noastre, inclusiv recruţii, s-a redus cu peste 2,7 milioane de oameni, în comparaţie cu efectivul ei maxim după eliberarea ţării. Cheltuielile militare au scăzut de la 48 la sută din totalul cheltuielilor ţării în 1951 la 19,98 la sută în 1956. Sîntem întrutotul de acord cu propunerea Uniunii Sovietice privitoare la dezarmarea generală şi dacă se va realiza o înţelegere în această problemă, sîntem de acord să reducem mai departe efectivul armatei noastre.

In trecut armata noastră era formată în general numai din infanterie. In prezent, pe baza infanteriei existente am creat forţe aeriene militare, forţe maritime militare, trupe ale apărării antiaeriene, trupe ale securităţii publice, precum şi trupe de artilerie, blindate, de geniu şi feroviare, ca şi trupe de transmisiuni şi de apărare antichimică. Armata noastră s-a transformat într-o armată alcătuită din toate genurile de armă. S-a produs o mare cotitură în istoria armatei noastre. Infanteria continuă să ocupe locul principal în armata noastră; dotarea ei s-a schimbat însă în mod radical. Trupele de artilerie şi de tancuri au fost considerabil întărite. S-a îmbunătăţit simţitor şi înzestrarea tehnică a celorlalte genuri de armă. In prezent, deşi forţele aeriene ale ţării noastre nu se pot compara cu forţele marilor puteri aeriene, ţara noastră nu este o putere aviatică slabă. Am creat deja trupe ale apărării antiaeriene şi dispunem de armamentul respectiv şi de tehnica cea mai modernă. O dezvoltare corespunzătoare au căpătat şi forţele maritime militare. Deşi pînă în prezent genurile forţelor armate şi genurile armă nu sînt cu totul moderne, deoarece am început de abia recent organizarea unei armate moderne, totuşi proporţiile acestei organizări au atins o amploare fără precedent în istoria ţării noastre. După dezvoltarea rapidă a construcţiei economice în ţară, nivelul modernizării armatei noastre va creşte desigur şi mai mult. Profitînd de acest prilej, vreau să mulţumesc marii noastre aliate — Uniunea Sovietică — pentru eforturile frăţeşti pe care le-a depus în domeniul înzestrării armatei noastre cu tehnica militară şi pentru ajutorul pe care ni l-a acordat în crearea industriei de apărare.

Concomitent cu îmbunătăţirea înzestrării armatei cu tehnica militară, în întreaga noastră armată s-a desfăşurat în mod regulat instrucţia pentru ridicarea capacităţii de luptă a trupelor, a calificării tehnice, a conştiinţei politice, pentru îmbogăţirea cunoştinţelor ştiinţifice şi ridicarea nivelului de cultură generală. In ultimii ani pregătirea de ofiţeri pentru unităţile militare a devenit baza muncii noastre de zi cu zi în rîndurile armatei. Calitatea pregătirii de luptă a trupelor s-a îmbunătăţit simţitor, trupele au obţinut mari succese în îndeplinirea misiunilor şi în desfăşurarea instrucţiei.

Sistemul militar regulat este o condiţie importantă pentru organizarea unei armate moderne. In prezent, în cursul organizării armatei moderne se pune accentul pe caracterul regulat, ceea ce are o însemnătate uriaşă. Cînd vorbim despre caracterul regulat al armatei, înţelegem prin aceasta un comandament unic, state majore unice, un sistem unic, o pregătire de luptă unică şi o disciplină unică. In prezent armata noastră are deja instrucţiunile, regulamentele şi regulile corespunzătoare; noi am obţinut deja succese în problemele pregătirii de luptă, muncii şi instrucţiei în programul şi traiul trupelor. Pentru a asigura înfăptuirea liniei apărării strategice şi pentru a respinge un eventual atac prin surprindere al imperialiştilor, armata noastră s-a ocupat în ultimii ani cu ridicarea unor construcţii genistice moderne pe prima linie a apărării şi în punctele strategice importante, precum şi în interiorul ţării. Atît timp cît cercurile imperialiste nu vor renunţa la realizarea planurilor lor agresive, noi trebuie să intensificăm şi să îmbunătăţim neîncetat ridicarea construcţiilor genistice de apărare. Sîntem ferm convinşi că avînd aceste construcţii genistice de apărare, avînd o armată populară, care ştie să mînuiască la perfecţie armamentul modern, nici un adversar care ar dezlănţui un război agresiv împotriva ţării noastre nu-şi va putea atinge ţelul nebunesc.

Pentru a apăra cu eficacitate patria împotriva unei eventuale agresiuni prin surprindere din partea imperialiştilor, trebuie să rezolvăm aşa cum se cuvine problema coordonării armatei regulate cu rezervele ei şi economia naţională de pace, cu economia naţională de război. In ceea ce priveşte resursele umane, este necesar ca, în afară de existenţa armatei regulate, să pregătim un mare număr de ofiţeri şi soldaţi de rezervă. In acest scop, în ţara noastră înrolarea voluntară în armată a fost înlocuită prin sistemul serviciului militar general obligatoriu şi am început să ţinem evidenţa şi să pregătim ofiţeri şi soldaţi de rezervă, iar în instituţiile de învăţămînt superior am început să introducem treptat lecţii de pregătire militară. In ceea ce priveşte resursele materiale, trebuie să avem anumite rezerve de arme şi muniţii pentru satisfacerea nevoilor armatei la începutul unui război.

Poporul nostru — a continuat Pîn De-hual — are nevoie de o pace îndelungată pentru înfăptuirea construcţiei socialiste şi totodată de o armată revoluţionară modernă pentru a da riposta cuvenită la un eventual atac prin surprindere din partea imperialiştilor şi de a apăra construcţia socialistă. Sarcina noastră constă în a reuni aceste două cerinţe. Din această cauză, pe de o parte, noi trebuie să ne străduim să creăm mai grabnic o armată modernă, iar pe de altă parte, organizarea armatei noastre trebuie să corespundă cerinţelor construcţiei economice a ţării; trebuie să realizăm prin toate mijloacele economii şi să luptăm împotriva risipei. Toate măsurile militare luate, trebuie să pornească de la interesele vieţii poporului şi de la interesele producţiei, să asigure o legătură strînsă dintre armata şi poporul nostru, să contribuie la educarea spiritului de economie, a hărniciei, abnegaţiei şi modestiei în rîndurile ostaşilor şi comandanţilor armatei populare de eliberare. In ultimii ani noi am obţinut deja mari succese în munca noastră de organizare a armatei. Totuşi, din cauză că ne lipseşte experienţa şi deoarece nu studiem suficient situaţia, în munca noastră mai există încă lipsuri serioase.

Pentru a îndeplini sarcinile în legătură cu organizarea armatei noastre moderne trebuie — pornind de la experienţa noastră şi situaţia reală din unităţile armatei — să introducem cu hotărîre următoarele sisteme:

Sistemul de bază al conducerii în armata populară chineză de eliberare este sistemul răspunderii personale a fiecărui şef potrivit cu obligaţiile sale, efectuîndu-se totodată o conducere colectivă de către comitetele de partid.

In armata noastră comandanţii şi comisarii sînt totodată şi şefi militari şi răspund solidar pentru conducerea muncii în unităţi. In acelaşi timp, între ei sarcinile sînt împărţite în mod corespunzător. In armată trebuie înfăptuită conducerea colectivă de către comitetele de partid deoarece numai astfel se poate asigura în cele mai bune condiţii conducerea de partid în armată, înfăptuirea consecventă a politicii partidului şi aplicarea legilor statului şi neadmiterea vederilor îngust militare şi a tendinţelor spre individualism în rîndurile cadrelor de conducere.

De la constituirea armatei populare chineze de eliberare partidul nostru a introdus în armată un sistem de muncă politică. Munca politică în armata noastră a devenit o muncă de o importanţă vitală. Ea reprezintă de fapt munca partidului în rîndurile armatei, iar organele politice sînt organe menite să desfăşoare munca de partid în armată.

In noile condiţii istorice munca politică în armata noastră în afară de faptul că trebuie să urmeze şi în viitor linia maselor şi stilul democratic în muncă şi să le dezvolte, trebuie să fie mai aproape de realitate şi să menţină o strînsă legătură cu masele, să contribuie la desfăşurarea criticii şi autocriticii; pentru a corespunde trăsăturilor caracteristice ale unei armate moderne ea trebuie să pătrundă în întreaga activitate militară, iar lucrătorii politici trebuie să cunoască în mod concret starea în care se află pregătirea tehnică specială în unităţile şi subunităţile lor, să studieze temeinic cunoştinţele tehnice de specialitate necesare muncii lor, să preîntîmpine tendinţele subiectiviste de a se rupe de realitate pentru ca munca politică în armată, în noua situaţie, să poată progresa necontenit. Armata populară chineză de eliberare este o armată care are o disciplină revoluţionară riguroasă, precum şi o armată care are o largă democraţie de la constituirea ei.

Democraţia poate fi realizată în armata noastră deoarece ea reprezintă instrumentul de luptă al poporului pentru eliberarea sa. In armata noastră interesele şi scopurile fundamentale de luptă ale organelor superioare şi inferioare, ale soldaţilor şi ofiţerilor, ale armatei şi populaţiei sînt aceleaşi. Este necesar să ne bizuim pe înalta activitate şi iniţiativa creatoare în activitatea revoluţionară a întregului personal al armatei noastre, să se realizeze democraţia cu o conducere centralizată.

In continuare, Pîn De-huai s-a ocupat pe larg de problemele întăririi democraţiei în rîndurile armatei, ale disciplinei militare şi ale însuşirii ştiinţei şi tehnicii moderne militare.

Armata revoluţionară modernă — a continuat Pîn De-huai — trebuie să se înarmeze nu numai cu ştiinţa şi tehnica modernă, ci şi cu marxism-leninismul şi ştiinţa militară modernă. De aceea, studiul este pentru noi una din sarcinile centrale de importanţă primordială. Paralel cu intensificarea studierii marxism-leninismului şi a lucrărilor lui Mao Ţze-dun, noi trebuie să studiem mai mult ştiinţa şi tehnica militară modernă, să învăţăm metodele de conducere a operaţiunilor militare de către o armată modernă şi noile sisteme militare.

Cerinţa de a prelua în întregime experienţa înaintată a organizării armatei sovietice, formulată de noi chiar de la începutul organizării armatei noastre moderne, este justă. Timp de cîţiva ani noi am obţinut mari succese în studierea experienţei armatei sovietice. Nu încape nici o îndoială că învăţămîntul nostru trebuie să fie îndreptat şi în viitor în primul rînd spre studierea experienţei înaintate de organizare a armatei sovietice, care este cea mai înaintată armată revoluţionară modernă, a cărei ştiinţă militară este cea mai bună, tehnică militară — de prim rang, iar experienţa ei de conducere a operaţiunilor militare ale unei armate moderne — bogată. Fireşte că trebuie să studiem şi experienţa înaintată a armatelor celorlalte ţări frăţeşti. In ce priveşte problemele militare ale ţărilor capitaliste, trebuie de asemenea să le studiem, cu scopul de a ne cunoaşte şi mai bine atît pe noi înşine, cît şi pe duşman. Acea tehnică şi ştiinţă a ţărilor capitaliste care ne va putea fi utilă, va trebui de asemenea s-o studiem.

Intreaga noastră experienţă preţioasă multilaterală din anii trecuţi — a spus Pîn De-huai — nu numai că nu trebuie s-o eliminăm în viitor ci, dimpotrivă, trebuie să continuăm s-o menţinem şi s-o răspîndim. Astfel, de pildă, principiile organizării armatei şi conducerii militare, aplicate de noi în cursul îndelungatei perioade a războaielor revoluţionare, experienţa desfăşurării operaţiunilor militare, acumulată de voluntarii chinezi în Coreea, vor fi deosebit de utile şi în viitor.

Studiind experienţa militară străină noi trebuie s-o abordăm în mod ştiinţific, adică trebuie s-o analizăm profund, s-o examinăm, să manifestăm o atitudine critică faţă de ea şi să dăm dovadă de realism. Nu se poate împrumuta orbeşte şi aplica mecanic această experienţă, deoarece orice experienţă străină şi orice experienţă concretă proprie se deosebeşte prin factorii de timp şi de loc şi alte condiţii diferite.

Avem o experienţă bogată în ducerea războaielor şi în organizarea armatei, — a spus în încheiere Pîn De-huai. Nu trebuie decît să dăm dovadă de modestie în studiu, să învăţăm neobosit, să îmbunătăţim metodele de învăţămînt, să înlăturăm lipsurile transpunerii mecanice şi ruperii de practică şi de mase, şi atunci putem fi convinşi că vom putea aplica atît întreaga experienţă militară înaintată a armatei sovietice, cît şi întreaga experienţă militară mondială înaintată şi s-o îmbinăm cu experienţa istorică a armatei noastre şi cu experienţa practică în construcţia armatei moderne, să creăm treptat o ştiinţă militară modernă care să corespundă situaţiei reale din ţara noastră.

Indeplinirea cu succes a sarcinilor Congresului al VIII-lea al partidului va constitui începutul înaintării spre noi victorii a întregului popor chinez. Armata populară chineză de eliberare, însufleţită de succesele Congresului, va îndeplini şi mai bine sarcina glorioasă de creare a unei armate moderne, de eliberare a insulei Taivan şi de apărare a patriei noastre.

Vom fi întotdeauna alături de marea armată sovietică, de armatele tuturor ţărilor frăţeşti, de popoarele iubitoare de pace din lumea întreagă şi vom lupta pentru apărarea păcii în lumea întreagă!

Şedinţa din 22 septembrie

PEKIN 22 (Agerpres). — China Nouă transmite: La Pekin continuă lucrările Congresului al VIII-lea al P.C. din China

Primul care a luat cuvîntul la şedinţa din 22 septembrie a fost Den Tzî-huei, şeful secţiei pentru munca la sate a C.C. al P.C. din China care a vorbit despre problema alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănime. Congresul a fost salutat apoi de Radmanej, secretarul general al Partidului Popular din Iran; de Morris, membru al Comitetului naţional al Partidului Muncitoresc Progresist din Canada; de Pessi, secretarul general al Partidului Comunist din Finlanda. S-a dat apoi citire telegramelor de salut adresate Congresului de Partidul Comunist din Tailanda şi de C.C. al Partidului Comunist din Olanda.

După cuvîntările rostite de Gao Fin, prim secretar al Comitetului de partid din provincia Ţinhai, şi de Ţzian Nan-sian, rector al universităţii „Ţinhua", s-a dat cuvîntul lui Lin Bo-ţziu, membru al Biroului Politic al C.C. al P.C. din China, care a analizat în cuvîntarea sa cîteva etape ale mişcării revoluţionare din China.

După o pauză, au rostit cuvîntări de salut Sharkey, secretar general al Partidului Comunist din Australia, Bagdas, secretar general al Partidului Comunist din Siria şi Liban, reprezentanţi ai partidelor comuniste din Guatemala şi Chile, Lewlien, preşedintele C.C. al Partidului Comunist din Norvegia şi un reprezentant al Partidului Comunist din Suedia.

Lucrările Congresului continuă

Recepţie în cinstea oaspeţilor

PEKIN 22 (Agerpres). — China Nouă transmite: In seara zilei de 21 septembrie, prezidiul Congresului al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez a oferit la Pekin o recepţie în cinstea delegaţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti din diferite ţări care asistă la Congres. La recepţie au participat delegaţii şi observatorii din partea partidelor comuniste şi muncitoreşti din 55 de ţări

La recepţie au participat membrii biroului prezidiului Congresului: Mao Ţze-dun, Liu Şao-ţi, Ciu En-lai, Ciu De, Cen Iun, Kan Sen, Pîn Cijen, Dun Bi-u, Cian Ven-tian şi Den Siao-pin.

Cuvîntarea şefului delegaţiei R.P.R. la Conferinţa pentru examinarea şi aprobarea statutului Agenţiei Internaţionale pentru Energia Atomică

NEW YORK. — La 21 septembrie a avut loc şedinţa plenară a conferinţei pentru examinarea şi aprobarea statutului Agenţiei Internaţionale pentru energia atomică. Raportul Comitetului de coordonare a fost aprobat.

Silviu Brucan, şeful delegaţiei R.P.R. la Conferinţa pentru examinarea şi aprobarea statutului Agenţiei Internaţionale pentru energia atomică, a luat cuvîntul în legătură cu situaţia anormală şi necorespunzătoare intereselor lucrării conferinţei datorită faptului că R.P. Chineză nu este reprezentată la această reuniune.

Reprezentantul R.P.R. a declarat: „In numele delegaţiei R.P.R. consider necesar să mă alătur celorlalţi vorbitori care au luat poziţie împotriva erorii şi nedreptăţii care dăunează prestigiului acestei Conferinţe Internaţionale: absenţa Republicii Populare Chineze. Opinia publică mondială este surprinsă de faptul că în timp ce pe deoparte s-a manifestat solicitudine pentru a aduna 86 de ţări la conferinţă, pe de altă parte este împiedicată să participe la ea o ţară cu 600 milioane locuitori. Universalitatea Agenţiei pentru energia atomică, eliminarea tuturor discriminărilor care împiedică ca orice ţară să participe la activitatea ei, este şi rămîne unul din principalele obiective ale tuturor acelora care cred în această organizaţie şi sînt interesaţi în prestigiul şi eficienţa ei. Este imposibil de conceput absenţa de la această conferinţă internaţională, al cărei scop este de a face rezultatele ştiinţei folositoare umanităţii, a R.P. Chineze, continuatoarea unei culturi milenare, ţară în care descătuşarea unor imense energii a dat un mare avînt cercetării ştiinţifice, învăţămîntului, formării de specialişti. Succesele obţinute de China modernă în noile domenii ale ştiinţei şi tehnicii sînt factori care justifică prestigiul crescînd al Chinei populare. Munca de cercetare desfăşurată în domeniul fizicii nucleare, înalta competenţă a savanţilor chinezi şi bogăţia resurselor pe care le posedă, acordă R.P. Chineze o poziţie de frunte şi îi creează cele mai favorabile perspective pentru folosirea paşnică a energiei atomice.

In aceste condiţii orice obiecţie ridicată împotriva prezenţei Chinei populare la Conferinţă cade în afara scopurilor şi problemelor pentru care ne-am adunat aici.

Delegaţia R.P.R. este convinsă de faptul că o Conferinţă Internaţională cu adevărat universală nu poate avea loc fără participarea Chinei populare şi consideră că este datoria noastră să asigurăm ca locul poporului chinez să fie ocupat de adevăraţii săi reprezentanţi".

In timp ce circulaţia pe Canalul de Suez se desfăşoară normal...

PORT-SAID 22 (Agerpres). — După cum anunţă corespondenţii occidentali din Port-Said, deşi aproximativ 500 de funcţionari străini ai Canalului de Suez au părăsit lucrul, vasele pilotate de piloţi egipteni şi greci trec prin canal în condiţii optime. Aceasta dovedeşte că Egiptul poate să administreze canalul, această cale maritimă de importanţă vitală, chiar mai bine decît ea a fost administrată în trecut.

*

CAIRO 22 (Agerpres). — TASS transmite: Ca răspuns la apelul guvernului egiptean, în Egipt sosesc noi grupuri de piloţi străini care şi-au exprimat dorinţa să lucreze la Canalul de Suez.

La 22 septembrie a sosit al doilea grup de piloţi iugoslavi alcătuit din zece persoane. Se anunţă că în curînd vor sosi piloţi din R.P Chineză şi dintr-o serie de alte ţări.

După cum relatează ziarul „Aş Saab", 15 piloţi italieni şi-au oferit serviciile administraţiei egiptene a Canalului de Suez. Doi dintre aceştia au şi început să lucreze la Canal. Au sosit de asemenea doi piloţi din R.F. Germană. Administraţia Canalului de Suez a angajat cîţiva noi piloţi greci.

Ziarul anunţă că cei 15 piloţi sovietici care lucrează la Canalul de Suez îşi fac cu succes stagiul. Ei au şi efectuat cîteva curse în calitate de piloţi secunzi.

...Puterile occidentale continuă acţiunile provocatoare

LONDRA 22 (Agerpres). — TASS transmite: Ministerul Afacerilor Externe al Angliei a anunţat la 22 septembrie că în calitate de preşedinte al conferinţei de la Londra a unui grup de ţări în problema Suezului, Selwyn Lloyd a trimis guvernelor acestor ţări invitaţii de a participa la „conferinţa la nivelul ambasadorilor" pentru înfiinţarea „asociaţiei ţărilor care folosesc Canalul de Suez" şi pentru constituirea organelor acesteia — consiliul şi „grupul executiv". Conferinţa va fi convocată la Londra la 1 octombrie.

WASHINGTON 22 (Agerpres). — Corespondentul agenţiei Associated Press relatează că după cum a devenit cunoscut din surse oficiale, ministerul Finanţelor al S.U.A. va interzice probabil în curînd navelor americane să achite taxele pentru trecerea prin Canalul de Suez direct guvernului egiptean. Potrivit afirmaţiilor corespondentului, Dulles a lăsat să se înţeleagă la Londra că intenţionează să propună armatorilor americani să achite taxele pentru trecerea prin Canalul de Suez aşa numitei „asociaţii a ţărilor care folosesc Canalul".

O delegatie parlamentară bulgară a plecat în Iugoslavia

SOFIA 22 (Agerpres). — ATB transmite: La invitaţia Scupşcinei Populare Federative a Iugoslaviei o delegaţie parlamentară bulgară condusă de Todor Jivkov, membru al Prezidiului Adunării Populare a R.P. Bulgaria, a plecat la 22 septembrie în Iugoslavia.

In legătură cu repatrierea cetăţenilor sovietici din Germania occidentală

BONN 22 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a aflat, la 20 septembrie, S. M. Kudriavţev, însărcinatul cu afaceri ad-interim al U.R.S.S. în Republica Federală Germană, a făcut o vizită la Ministerul Afacerilor Externe al R.F Germane şi a transmis o notă în problema repatrierii în Uniunea Sovietică a cetăţenilor sovietici care se află în Republica Federală Germană în care se spune:

„Ambasada Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste asigură de respectul său Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Federale Germane şi, din însărcinarea guvernului sovietic, are onoarea să prezinte Ministerului Afacerilor Externe prima listă de 3.013 cetăţeni sovietici strămutaţi, care au fost goniţi în Germania de către trupele hitleriste în timpul celui de al doilea război mondial şi care, după datele Comitetului Executiv al Uniunii Societăţilor de Cruce Roşie şi Semilună Roşie a U.R.S.S., se află încă pe teritoriul Republicii Federale.

Ambasada îşi exprimă speranţa că în spiritul asigurărilor date de delegaţia guvernamentală a R.F.G. în timpul tratativelor de la Moscova din septembrie 1955, Ministerul Afacerilor Externe va acorda sprijin maxim din partea sa repatrierii din R.F.G. a cetăţenilor sovietici sus menţionaţi.

În 24 de ore

BELGRAD. — După cum anunţă presa din Belgrad, în seara zilei de 21 septembrie N. S. Hruşciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S. şi Iosif Broz Tito, preşedintele R.P.F. Iugoslavia, au sosit pe insula Brioni.

SOFIA. — La 22 septembrie s-a deschis la Sofia, sub preşedinţia lui Giuseppe di Vittorio, preşedintele Federaţiei Sindicale Mondiale, cea de-a 30-a sesiune a Biroului Executiv al F.S.M. Sesiunea a examinat problemele legate de pregătirea celei de-a 12-a sesiuni a Comitetului Executiv al F.S.M.

PRAGA. — Preşedintele Republicii Cehoslovace A. Zapotocky a convocat Adunarea Naţională a R. Cehoslovacia pentru data de 24 septembrie 1956.

CAIRO. — Ziarele anunţă că la 22 septembrie, la Er Riad, capitala Arabiei Saudite, îşi va începe lucrările conferinţa şefilor statelor Egipt, Siria şi Arabia Saudită la care va participa Nasser, preşedintele Egiptului, Kuatly, preşedintele Siriei şi Saud, regele Arabiei Saudite.

PRAGA. — La 22 septembrie au sosit la Praga preşedintele Republicii Indonezia, Sukarno, şi persoanele care îl însoţesc.

Scînteia tineretului

MAGAZIN

Pe harta lumii

COASTA DE AUR

În marea familie a popoarelor ce și-au cîștigat independența a intrat o nouă țară. Ca rezultat al tratativelor dintre reprezentanții ai guvernului Coastei de Aur și ai guvernului britanic, tratative impuse de lupta energică a populației băștinașe, s-a anunțat la 18 septembrie că Coasta de Aur și-a recăpătat independența. Fără îndoială, acesta este un succes al luptei popoarelor care se mai află încă sub dominația colonială.

Ca teritoriu, Coasta de Aur ocupă o suprafață puțin mai mică ca a Angliei: 203.700 km. p., populația nu numără însă decît 4.500.000 locuitori. Coasta de Aur e situată pe țărmul Africii de vest, mărginită fiind la sud de Golful Guineea, iar la vest de Coasta de Fildeș.

Cu aproape 500 de ani în urmă, aici au fost fondate primele așezări europene de către portughezi. Ei au descoperit pe aceste locuri mari zăcăminte de aur — de unde provine și denumirea țării. Portughezii sînt alungați mai tîrziu de olandezi, pentru ca la începutul secolului al XVIII-lea locul acestora să-l ia colonialiștii englezi. Populația băștinașă a opus o dîrză rezistență tuturor încercărilor de asuprire colonială și, astfel, unele teritorii au fost anexate la colonia engleză de-abia la începutul secolului al XX-lea.

Crîncena exploatare la care a fost supusă Coasta de Aur și faptul că Anglia refuza să acorde independența acestui popor obidit erau determinate de imensele profituri pe care le obțineau colonialiștii britanici. Coasta de Aur este cel mai mare producător de cacao din lume: 200.000 tone pe an ceea ce înseamnă o treime din producția mondială, deține importante rezerve de aur, este unul din cei mai mari exportatori de minereu de mangan din lume. În goană după profituri, colonialiștii obligau pe indigeni să cultive doar cacao, populația suferind de foame din cauza lipsei unor produse ca orez, făină, zahăr și alte produse alimentare pe care trebuiau să le importe.

Populația băștinașă formată în majoritate din triburile africane Ashanti, Ewe, Fanti și altele se ocupă cu agricultura. Doar 6 la sută din numărul locuitorilor lucrează în meșteșuguri și industrie.

O puternică mișcare de eliberare de sub jugul colonial a cuprins, după cel de al doilea război mondial, Coasta de Aur. Atunci au luat ființă organizații muncitorești, au apărut sindicatele, organizații ale tineretului democrat. În 1947 organizațiile acestea, împreună cu diferite grupări politice locale au creat un front unit care a început lupta pentru independența țării, pentru constituirea unui guvern african. Mai tîrziu, forțele progresiste s-au retras din frontul unit și au constituit un partid de opoziție — partidul popular, sprijinit de sindicate și de organizațiile de tineret. Acest partid s-a pronunțat totdeauna pentru o adevărată independență a țării. Ca urmare a politicii sale, atît la alegerile din 1954 cît și în alegerile ce au avut loc anul acesta, în zilele de 12 și 17 iulie, Partidul Popular a repurtat victoria. Anul acesta a obținut 71 de mandate din 104.

Sub presiunea maselor populare, guvernul britanic a fost nevoit să acorde independență unui popor care de atîtea veacuri luptă pentru aceasta.

Ceasul din flori

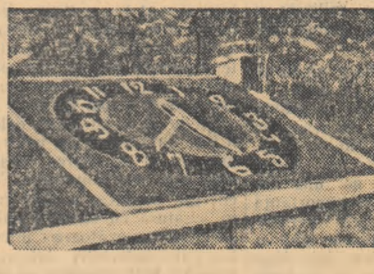

Există o tradiție. La orice fapt relatat din străinătate, ceea ce presupune lipsa posibilității verificării imediate de către cititor, călătorul invidiat să lipească și o mică istorioară. Dobicei, e vorba de un oarecare, descris cu o minuțiozitate rară, căruia nu i se dă însă numele, dar pe seama căruia se pun fraze întregi.

Nu am să procedez la fel, mai ales că am făcut de acum o introducere.

Am văzut ceasul din fotografie la Kiev. Prima oară, din goana mașinii, am crezut că e vorba doar de un artificiu creat de grădinari, care au aranjat, flori și iarbă, imaginînd un ceas. Spre seară, însă, urcînd dealul mărginit pe unul din laturi de o întinsă peluză cu iarbă, am văzut, că mă înșelasem. Ceasul făcut din flori mergea. Și încă exact. Am aflat apoi amănunte. Mecanismul este acționat electric.

Dar ploaia? Răspunsul a venit prompt: fără ploaie, vai de ceas. Florile s-ar veștejii, cifrele ar dispare... și așa mai departe.

Deci o urare sui-generis pentru un ceas: apă multă și desigur, ora cît mai exactă.

Dimineață sibiană

Să ne cunoaștem patria

O dimineață de toamnă cu un soare răsărind roșu dincolo de crestele munților a dat la o parte un văl negru așezat peste frumusețea acestor locuri.

Dinspre munții care aproape înconjoară cetatea, crește treptat limpezimea unui superb peisaj și așa, surprins din toate părțile de lumină, orașul deschide ochii și începe o nouă zi de muncă.

De sute de ani dimineața a cuprins exact la aceleași coordonate o așezare omenească. Și iată-ne acum, în această dimineață, în fața unui oraș cu o înfățișare atît de impunătoare încît, am sta să credem una din legendele întemeierii orașului, aceea în care e vorba de niște uriași ai căror pași se întindeau de la gimnaziul evanghelic de altădată și pînă la biserica din față, numai ei fiind în stare să zidească turnuri și clădiri atît de masive.

Însă glasul înțelept al istoricilor a răsunat puternic și realist în preajma noastră.

De mult, pe la jumătatea secolului al treisprezecelea, într-o dimineață, coloniștii sași care veneau de prin părțile Rinului au ales drept loc de statornicire acest colț bogat din pămînturile vechii Dacii. Îi conducea unul Herman și de aceea la început cetățuia ce s-a întemeiat lîngă drumul Gusteriței s-a chemat Hermansdorf apoi Hermanstadt.

Și așa au început să se scurgă diminețile despre care vorbeam.

★

Și nu erau la fel nici oamenii pe care diminețile îi trezeau la forfota și întîmplările unei noi zile. Ziua începea în alt chip pentru fiecare categorie de locuitori. Pentru meșteșugarii celor 19 bresle cu 25 meșteșuguri cu grija hranei zilnice, pentru negustori cu gîndul la mărfurile ce trebuiau duse la Praga, la Viena, la Danzig, în Țările Romînești, la Hamburg sau în Levant, iar pentru cel mai de sus, pentru nobilime, cu grija bogaților ce trebuiau să fie mereu mai insistent smulse țăranilor și tîrgoveților. Orașul creștea și-și răspîndea faima. Așa că n-a mirat pe nimeni la 1455 scrisoarea trimisă primarului cetății de către Patriarhul Constantinopolului:

„Orașul vostru — scria el — se bucură de mare nume printre turci. Și ei spun că le este opreliște în drum, că ei vor s-o înlăture și să cucerească orașul vostru. Vă sfătuim pentru aceea să vă întăriți orașul ca să nu-l pierdeți".

Și, iată, zidurile cetății, centurile de fortificații care se adăugau odată cu noile construcții și cartiere, stau în fața noastră inofensive și acum complect inutile. Iar noi n-avem putința să ne închipuim prin cîte încercări au trecut aceste ziduri pînă a deveni ruine.

Dar ne foșnesc înaintea ochilor filele istoriei.

În fața zidurilor s-au oprit cu priviri fulgerătoare, cu mulțimi de oști, răuvoitori fără număr. La jumătatea veacului al treisprezecelea tătarii, apoi de 5 ori la rînd turcii, apoi principii ardeleni. Cetatea a cunoscut ghiulele aprinse, 80.000 de ostași turci ai unui pașă, și pe generalul imperial Karafa care a cucerit și a plantat în oraș spînzurători.

Și totuși în vremurile de cumpănă, sibienii au construit uriașe catedrale și clădiri în stilul gotic și baroc (ultimul introdus de baronul Brukenthal), străzi și parcuri. Viena — marea pasiune a baronului — începe să devină modelul spre care tindeau arhitectonica, arta, cultura.

★

Odată cu scurgerea vremii, foștii meșteșugari ai celor 16 bresle cu 25 meșteșuguri au devenit muncitorii fabricilor și uzinelor ce s-au ridicat ca niște redute la extremitățile orașului. Ei erau aceia care însuflețeau cocioabele de la marginea orașului.

O dimineață de august, cu o duzină de ani în urmă, a luminat un Sibiu răscolit și întors cu fața spre zările de dincolo de munții și dealurile de unde răsare soarele.

Și toate diminețile de atunci încoace au surprins mereu Sibiul suflecîndu-și mînecile pînă în coate și ocupîndu-se de treburi serioase. Orașul capătă trăsături noi, mereu mai precise. S-au ridicat clădiri noi (clubul uzinelor „Independența", în a cărui sală de spectacole s-a jucat opereta „Vînt de libertate", peste 100 de locuințe muncitorești individuale, un teatru de stat și cîte altele pe care reporterul grăbit nu le-a cunoscut).

Zidurile acestea — apărute subit — au fost poate în dezacord cu stilul vechi arhitectonic al orașului. Dar ele, prin sobrietatea și frumusețea lor, invitau la admirație.

Covoarele de la cooperativa „Textila". Parcul Arinilor. Tramvaiele orașului — printre cele dintîi ce au apărut în Europa. O turbă petroliferă construită la uzinele „Independența". Cenaclul literar „Orizonturi noi". Școala populară de artă. Muzeul Brukenthal.

Ca într-o viziune cinematografică, Sibiul a trecut prin fața noastră și și-a deschis cu ospitalitate porțile ca de altfel tuturor acelora care ar dori să-l cunoască.

Monede comestibile

E bună șocolata, nu-i așa? Și nici cacaoa cu lapte nu-i de lepădat. Dar delectîndu-vă cu aceste bunătăți, v-ați închipuit că vă înfruptați dintr-o „monedă"?

Pînă în secolul trecut, moneda cu cea mai mare circulație în Mexic erau boabele de cacao. Locuitorii cunoșteau această cultură de la azteci — băștinașii acelei regiuni. Aztecii cultivau cu o grijă aproape divină arborele de cacao cu mult înaintea infiltrării spaniole în Mexic. Ei numeau aceste fructe „cacahuatl". Din semințele de cacahuatl făceau o băutură amăruie pe care o numeau „cioccoatl", adică „apă amară". Cu toată asemănarea numelui — de unde, desigur se trage cuvîntul „șocolată" — băutura era ceva foarte departe de gustosul condiment contemporan, căci era o fiertură a boabelor de cacao, amestecată cu... piper și vanilie.

Moneda — bob de cacao era atît de prețuită, încît apăruseră chiar și falsificatori de monede: ei goleau sîmburii de cacao de conținutul lor, îi umpleau cu pămînt, îi lipeau și apoi îi amestecau printre boabele veritabile.

Colonialiștii spanioli au adus cu ei în Europa boabele de cacao în anul 1520.

În Europa șocolata a fost bine primită. Arborele de cacao a fost numit de savanți „Teabroma" ceea ce pe grecește înseamnă „hrana zeilor". Șocolata era socotită multă vreme drept un medicament și mulți medici o recomandau contra... reumatismului, a bolilor de gît și de stomac. Alții însă se ridicau cu vehemență împotriva ei. S-a mers pînă într-acolo, încît atunci cînd o marchiză a născut un copil negru, s-a atribuit acest fapt întrebuințării excesive a șocolatei.

Cu timpul însă s-au schimbat atît concepțiile cît și felul de a prepara acest plăcut aliment.

Poșta trecutului

— Peste cît timp ajunge scrisoarea asta?

— Dacă o trimiteți „par avion" peste vreo trei zile...

...Discuții în genul acesteia pot fi auzite adesea la orice oficiu poștal. Nu va trece mult timp și, atunci cînd avioane de tipul „T.U.-104" vor circula pe toate liniile, răspunsul va putea să răsune cam așa:

— Dacă o trimiteți „par avion", peste patru-cinci ore...

Dar știți cum se trimiteau scrisorile pe vremuri? N-ar fi lipsită de interes o scurtă incursiune în istoria poștei.

Oamenii, întotdeauna, au simțit necesitatea să-și comunice veștile unul altuia. Pe timpuri, cînd nu numai avionul sau trenul, dar nici măcar diligența nu era cunoscută, veștile se trimiteau dintr-un loc în altul prin intermediul unor curieri care alergau foarte rapid. În antica Grecie, acești curieri rapizi se bucurau de mare cinste. Chiar Herodot pomenește pe un anume Phylippius care putea să alerge într-o zi 1.200 de stadii, adică aproximativ 200 kilometri.

Vestitul călător Marco Polo, în descrierile lui, povestește că în China era foarte bine organizată poșta prin ștafete. În secolul al XIII-lea, pe fiecare drum mare erau stații cu case de poștă și cu cai de schimb. Stațiile se găseau la o distanță de 25—30 mile una de alta. Între ele erau din loc în loc niște căsuțe de lemn la care se opreau doar curierii ce alergau pe jos. Fiecare curier alerga numai cîte trei mile.

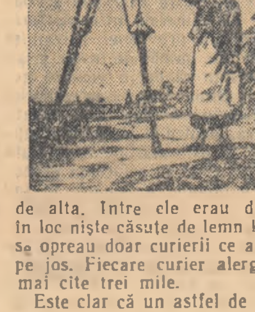

Este clar că un astfel de sistem poștal era foarte costisitor și nu era pe punga oricăruia să trimită scrisori, cu atît mai mult cu cît costul era direct proporțional cu distanța care trebuia s-o străbată. De aceea, pentru oamenii simpli se foloseau alte mijloace. De pildă, în regiunile muntoase din Spania poșta era adusă de căruțe trase de... bivoli, iar în raioanele mlăștinoase din Franța poștarii mergeau pe catalige (așa cum se poate vedea în clișeul alăturat).

Un sistem tarifar unic pentru poștă, indiferent de distanță, a fost introdus pentru prima dată în Anglia, în anul 1840. Cu acest prilej, au apărut și primele mărci. Totuși, începutul schimburilor poștale internaționale a fost stabilit de-abia 34 de ani mai tîrziu, cînd la Berna s-a organizat prima Uniune poștală mondială.

Să ne distrăm

BIVERB

(3-8)

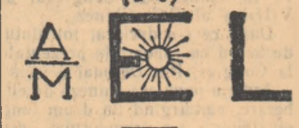

Triverb

(4-2-4)

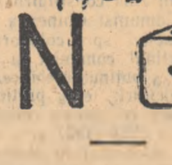

					65
					65
					65
					65
					65
65	65	65	65	65	

În careul format din 5 spații orizontale și 5 spații verticale se vor așeza numerele de la 1 la 25, astfel încît rezultatul lor prin adunare să dea cifra de 65 pe orizontal, vertical și în diagonală.

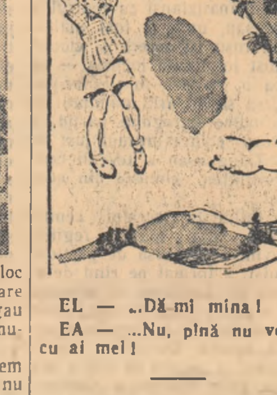

EL — ...Dă-mi mîna!

EA — ...Nu, pînă nu vorbești cu ai mei!

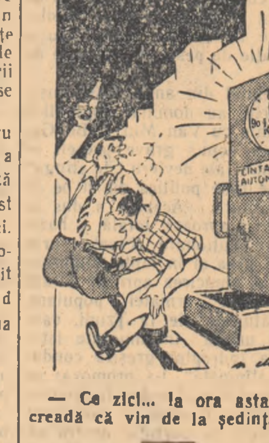

— Ce zici... la ora asta o să creadă că vin de la ședință?

Modă

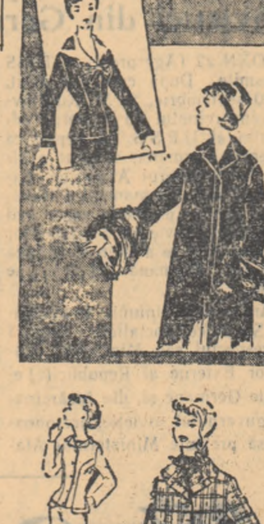

La tîrgul internațional de la Leipzig (Republica Democrată Germană), creatorii de modele din numeroase țări și-au prezentat ultimele realizări. S-au bucurat de succes cîteva modele realizate de casele din Paris. Publicăm unele din aceste modele.

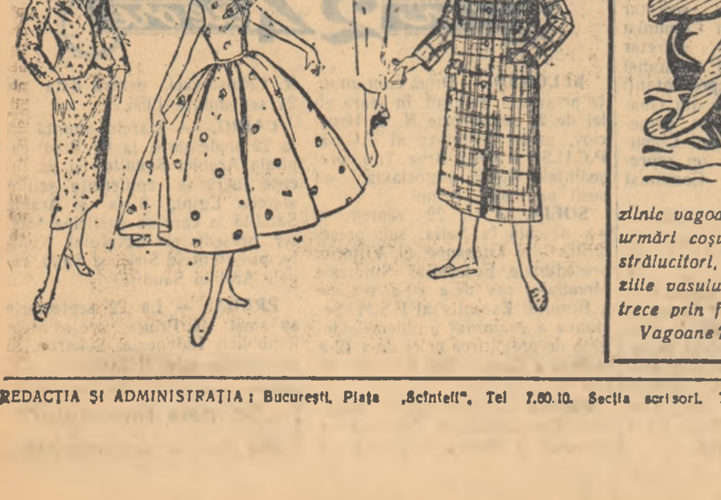

PLATOU DE FILMARE în largul mării

Pe bordul vasului „Steaua", care pleacă la pescuit în fiecare dimineață din portul Constanța și se întoarce seara fără un chitic, se găsesc pescari a căror înfățișare îți amintește satele noastre din deltă. Și totuși vă asigur, în viața lor ei n-au aruncat în apă măcar un pripon. De două luni de zile, pescari cu bărbi, pescari cu părul vîlvoi, pescari bătrîni și tineri se îmbarcă în fiecare dimineață pe vasul „Steaua" și pleacă pe mare.

Pe bordul vasului pescarii își văd de treaba lor.

Și totuși, seara, cînd flotila pescarilor se întoarce la bază, nu se descarcă nici un baboi. De ce?

Îți poate spune eventual marinarul pe care l-am văzut citind o carte groasă pe a cărei copertă stătea scris: „Pasărea furtunii" — scenariu regizoral. Sau poate îți dai seama ce se întîmplă cînd întîlnești semne că vasul „Steaua" nu-i altul decît cunoscutul vas „Octombrie Roșu" transformat temporar în platou de filmare în mijlocul mării.

Încape un vagon de pești în 4 coșuri?

Încape! Pentru că un vagon de pește nu este totuși chiar un vagon de pește ci numai cît încape în 4 coșuri.

Dumneavoastră veți vedea, poate anul viitor, noul film romînesc în care va fi vorba despre pescari, despre vasul „Steaua" care pescuiește zilnic vagoane de pește. Și cu cîtă plăcere veți urmări coșurile pline cu pești proaspeți și strălucitori, care se scurg mereu în magaziile vasului. Vagoane întregi de pește vor trece prin fața dumneavoastră.

Vagoane? De fapt nu sînt în total decît 4 coșuri de pești pe care însă figuranții le-au vînturat mereu prin fața aparatului de filmat. Patru coșuri de pește congelat!

Dar nu-i singurul trucaj! Mai sînt și cele două furtuni (de la începutul și de la sfîrșitul filmului). Ei bine, Adam Jora, și ceilalți pescari vor lupta cu valurile unei furtuni năprasnice care-i va surprinde într-un... bazin al studiourilor cinematografice din Praga, un bazin, pe fundul căruia se află un ecran pe care se proiectează imaginea mării în furtună imagine filmată din cel mai stabil loc.

Furtuna din sat de la Danilofca? Credeți că e o furtună adevărată? Un avion cu elicea întoarsă stîrnește o furtună pe cîțiva zeci de metri pătrați. În fața lui se pun paie, panglici de hîrtie și, gata furtuna.

Și altele și altele...

Nae, Steaga, Manoil și alții urcă pe vas încet, glumind, de loc stînjeniți de îmbrăcămintea pescărească pe care n-o poartă de prea multă vreme. Steaga poartă un brîu roșu, o basma roșie în cap și un buletin de populație în buzunar pe care scrie: Marcel Angelescu — actor.

Manoil (actorul Nucu Păunescu), masiv și greu, își poartă pîntecele pe covertă căutînd parcă din ochi „purceaua" cu doage de stejar în care se leagănă binecuvîntatul rachiu. Ea însă se află la loc sigur printre celelalte obiecte de recuzită. Apoi apare Emelian, serios, cu o șapcă boțită, cu cizme lungi de cauciuc și o barbă pe care și-a crescut-o cu grijă și răbdare și de care abia așteaptă să scape, ca să fie din nou întotdeauna proaspăt bărbierit. Îl recunoaștem pe Fory Eterle.

Sosesc cu toții cei care vor desăvîrși astăzi încă cîteva cadre de film. Și acum, după ce-a sosit și căpitanul vasului, maestrul Costache Antoniu — artist al poporului, vasul poate să ridice ancora.

La comandă însă se va afla tot căpitanul vasului „Octombrie Roșu", cel de pe „Steaua" avînd treburi în fața aparatului de filmat.

S-au instalat reflectoarele, aparatul de filmat și decorul.

— Poftiți în cadru — se aude vocea autoritară a regizorului Dinu Negreanu.

Începe ziua de muncă. Întîi cîteva repetiții la scena ce urmează a fi filmată, apoi aparatul de filmat înregistrează pe peliculă cîteva variante ale aceluiași cadru.

Pasia este cea mai tînără interpretă a filmului „Pasărea furtunii". Originară din Indochina, Pasia a călătorit mult prin lume, a fost îmbarcată pe multe vase, și, în ultimul timp, a cutreierat mările și oceanele pe un vas polonez. Apoi a rămas în Constanța, la Casa de cultură, și acum iat-o interpretă a unui film romînesc. Se pare că această îndeletnicire nu-i creează o stare specială de spirit ea fiind învățată cu variatele ocupații ale oamenilor.

În sfîrșit, în rolul pe care îl deține în film, Pasia, se descurcă destul de bine, întovărășită fiind în permanență de Marcel Angelescu — care, în rolul lui Steaga, trebuie să țină mereu pe umeri... o maimuță.

Veți urmări pe ecran povestea lungă și de loc simplă a pescarilor, așa cum a plăsmuit-o, nu tocmai din închipuire, scriitorul Petru Dumitriu. Dar n-o să aveți de unde să știți că pentru aceasta, pentru ca voi să puteți cunoaște această poveste, un marinar a fost mușcat de nas de maimuța Pasia, unii dintre actori au avut rău de mare, s-a filmat în mare cu apa la subțiori, s-a filmat de dimineața pînă seara luni de-a rîndul. Multe nu vor ști spectatorii...

Comentariu la un fapt

Fotbal din... automobil

O fantezie exagerată, cîțiva afaceriști, o reclamă senzațională și... s-a născut un nou sport. Autorii, niște occidentali extravaganți, l-au botezat „auto-ball". Într-un fel se aseamănă cu fotbalul. Dar numai într-un fel și anume datorită faptului că acest joc are loc pe un teren de fotbal. Jucătorii nu folosesc însă picioarele pentru a înscrie în poarta adversă ci... automobile. Pe teren își fac apariția 6 automobile de dimensiuni mici. Mingea — după cum ne informează o revistă elvețiană — este confecționată din nylon și are o greutate de 300 gr. Grație unei rachete poți arunca mingea în plasa adversarului. Jocul însă nu este chiar atît de simplu: un viraj mai grăbit și cel ce se află în automobil poate fi cules de sub roțile vehicolului. Dar pericolele sînt la fel de mari și pentru mașini: în primul meci (patru reprize care au durat cîte 20 de minute) 5 mașini au fost avariate și au trebuit să fie evacuate de pe terenul de... joc. Pe teren au intrat... rezervele. Mă gîndesc însă la soarta bietului portar: un șut prea precis e cam riscant de apărat, deoarece în loc de picioarele jucătorului dă de roțile automobilului. Probabil că de aceea l-au suit și pe portar în automobil. E mai în siguranță.

ȘAH

Iată cum a cîștigat Botvinik la Stahlberg

Încă din primele minute, întîlnirea campionului lumii cu marele maestru suedez Gedeon Stahlberg a luat un caracter de luptă pozițională. Reprezentantului Uniunii Sovietice i-a revenit repede inițiativa. În jocul de mijloc, Stahlberg, bănuind o virtuală șansă de cîștig, a început să simplifice poziția însă calculele i s-au dovedit eronate întrucît după schimbul damelor Botvinik a cîștigat un pion.

Deși multor spectatori din sală sau din fața televizoarelor, acest avantaj li s-a părut neînsemnat, cu ajutorul lui, Botvinik a cucerit victoria destul de repede și frumos.

Partida a decurs astfel:

ALB: Botvinik
NEGRU: Stahlberg

1. c4 Cf6 2. g3 e6 3. Cf3 d5 4. b3 g6 5. Nb2 Ng7 6. Ng2 0-0 7. 0-0 Cbd7 8. Dc2 Te8 9. Cc3 Cf8 10. d4 Nf5 11. Dc1 Ce4 12. Td1 C:c3 13. N:c3 Ne4 14. Ce1 N:g2 15. R:g2 Cd7 16. Dc7 Dc7 17. Nb2 Tac8 18. Tac1 d:c4 19. D:c4 Da5 20. Cd3 e5 21. d:e5 N:e5 22. b4 b5 23. b:a5 b:c4 24. C:e5 C:e5 25. h3 Tcb8 26. Nc3 Te7 27. Tcb1 T:b1 28. T:b1 f6 29. a4 c5 30. Tb5 ⊥ Rf7 31. Tc5 Cd7 32. Rf1 Re6 33. Tc6 ⊥ Rd5 34. Te2 Rd6 35. T:a7 Te5 36. Na5 Rc6 37. Re1 Cb6 38. N:b6 R:b6 39. Tf7 R:a6 40. T:f6 ⊥ Rb5 41. Tf3 Td5 42. e4 Td4 43. e5 Rc6 44. Te3 Rd7 45. f4 Rc6 46. Re2 Td8 47. a4 Tb8 48. Ta3 Tb2 ⊥ 49. Rd1 Tb6 50. a5 Ta6 51. Rd2 g5 52. f:g5 g:f4 53. g:f4 Rd5 54. Ta1 h5 55. h4 și negrul a cedat.

Pagină realizată de CONSTANTIN MACOVEI, I. CRIȘAN, M. CARANFIL, V. RANGA, R. COSTIN.

Ilustrații de A. CALISTRAT și N. CLAUDIU.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"